

ภาคที่ยี่สิบเจ็ด

สงครามเลือดปะทุขึ้น เงามกระปี่สะท้อนทุกทิศทาง
หยดโลหิตสาตกระจายรอบด้าน ผู้คนล้มตาย
ยอดฝีมือดับดิน... เปลือกตาปิดสนิทไปตลอดกาล...

สองร้อยห้าสิบหก

เทพเจ้า

ปรมาจารย์อู่จื่อต้องมอดม้วยสถานเดียว!

หากปรมาจารย์อู่จื่อไม่ตาย เช่นนั้นชูลัวกับหนานกงหลิววินต้องทำ
อย่างไรถึงจะตามไปสมทบกับกองรบของหนานกงเฉินอวีได้โดยเร็วที่สุดกัน...

รู้ไว้เถิดว่าผู้เสียหู่ส่งกองกำลังหน่วยพยัคฆ์ขาวทั้งหมดตามไล่ล่ากลุ่ม
ของหนานกงเฉินอวีไปแล้ว ก่อนหน้านั้นหนานกงหลิววินกล่าวว่าหากเขาประมือ
กับปรมาจารย์อู่จื่อ คลื่นพลังการต่อสู้จะส่งผลกระทบต่อคนเหล่านั้น ด้วย
เหตุนี้จึงสั่งให้อีกฝ่ายแยกไปเส้นทางหนึ่ง โดยที่เขาทำหน้าที่หลอกล่อปรมาจารย์
อู่จื่อไปอีกทาง

หนานกงหลิววินตระหนักดีว่าเขาต้องกำจัดภัยสำคัญอย่างปรมาจารย์
อู่จื่อให้ได้ภายในเวลาที่สั้นที่สุด จากนั้นก็รีบตามไปสมทบกับกองรบของ
หนานกงเฉินอวี ไม่เช่นนั้นเหล่านายทหารที่บาดเจ็บสาหัสคงต้องมอดม้วยใน
ไม่ช้านี้เป็นแน่

ปรมาจารย์อู่จื่อใกล้จะมาถึงแล้ว ชูลัวกับหนานกงหลิววินสบตากัน
บรรยากาศกดดันแผ่ลามไปทั่ว

หนานกงหลิววินมองชูลัวที่ยามนี้มีสีหน้าเครียดขม แล้วจู่ๆ ก็คลี

ยิ้มกว้าง ใบหน้าของชายหนุ่มเจิดจ้าราวกับแสงสุริยันจันทรา สะกดสายตาคนมองอย่างงูเหลือม

“ห้ามยิ้ม!” ชูลัวซึ่งตาใส่หนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนเลิกคิ้ว “ทำไม”

ชูลัวจะบอกว่าเป็นเพราะรอยยิ้มของหนานกงหลิววีนนั้นทรงเสน่ห์ลุ่มบ้าจนเมือง จนทำให้ผู้ที่พบเห็นเสียสมาธิจิตใจฟุ้งซ่านได้หรือไม่

นางซิงตาซุนในสีกฝ้าย “รอให้สังหารปรมาจารย์อู่จื้อได้เสียก่อน อยากจะยิ้มก็ตามใจท่าน แต่เวลานี้ห้ามยิ้ม!”

หนานกงหลิววีนยิ้มขณะโคลงศีรษะเล็กน้อย “ปรมาจารย์อู่จื้อมิใช่จะสังหารง่ายตายถึงเพียงนั้น ทำให้เขาบาดเจ็บได้ก็เรียกว่ามีชัยแล้ว”

ระหว่างที่เย้ยหนานกงหลิววีนก็สัมผัสได้ถึงอันตรายที่ตีบคลานเข้ามา เขากำลังพยายามทำให้ชูลัว

ชูลัวร้องตะโกนออกมาดังลั่น “เซ้าเจี้ยง เซ้าเจี้ยง ท่านอย่าตายนะขอรับ!”

ปรมาจารย์อู่จื้อทะยานกายเข้ามาด้วยความเร็วประหนึ่งดาวตก

ผู้เซ้าเจี้ยง! ปรมาจารย์อู่จื้อทำข้อตกลงกับท่านจอมพลผู้ว่าจะปกป้องคุ้มครองผู้เสียหิวให้รอดพ้นจากอันตรายเป็นระยะเวลาสามสิบปี หากเขาไม่อาจทำตามสัญญาได้ ผลย่อมร้ายแรงอย่างมาก ดังนั้นขณะที่ปรมาจารย์อู่จื้อยื่นหัวคิ้วเข้าหากัน เขาก็พุ่งตัวเข้าสู่ถ้ำใต้ภูเขาโดยปราศจากความลังเล

ปรมาจารย์อู่จื้อพุ่งตัวเข้าไปด้านในถ้ำใต้ภูเขาอย่างไร้ความลังเล!

ภาพที่ปรากฏในคลองสายตาก็คือร่างกายที่แข็งทื่อของผู้เสียหิว เวลานี้อีกฝ่ายอยู่ในอ้อมแขนของชูลัว สองมือสองเท้าร่วงลงกับพื้น สภาพไม่ต่างอันใดจากคนหมดลมหายใจแล้ว...

โหนถึงได้... สองตาของปรมาจารย์อู่จื้อเบิกกว้าง

ชูลัวมองปรมาจารย์อู่จื้อ จากนั้นก็ติดตามด้วยน้ำเสียงตำหนิ “ปรมาจารย์อู่จื้อ ท่านบอกว่ามีฝีมือร้ายกาจมากมิใช่หรือ ท่านมั่นใจว่าจะเอาชนะได้มิใช่หรือ ไหนว่าจะสังหารหนานกงหลิววีนได้แน่ๆ อย่างไรเล่า ท่านบอกเอง

มีใช้หรือว่าหนานกงหลิววีน้อยอยู่ในสภาวะอ่อนกำลัง แล้วเหตุใดเขาถึงย้อนกลับมาสั่งการเข้าเจียงได้ ท่านจงใจปล่อยเขามาอย่างนั้นหรือ!”

“เข้าเจียง เขา...”

ตอนที่ปรมาจารย์อู่จื้อกำลังจะตอบได้ซูลัว จู่ๆ ร่างลี้ลับประหนึ่งเงาปีศาจก็คืบคลานเข้ามาทางด้านหลังของปรมาจารย์อู่จื้ออย่างเงียบเชียบ อีกฝ่ายไม่ส่งเสียง ไม่มีกลิ่นอายลมหายใจ หากไม่ใช่เพราะเงาที่ทาบทับลงบนพื้น คนทั่วไปย่อมคิดว่าเป็นภูตผีปีศาจอย่างไม่ต้องสงสัย และเพราะเหตุนี้เอง ปรมาจารย์อู่จื้อผู้แกร่งกล้าจึงไม่ตระหนกเลยแม้แต่นิดว่ามีใครบางคนปราดเข้ามาประชิดตัวด้านหลัง

มือข้างหนึ่งยื่นมาคว้าหมวกที่หลังศีรษะของปรมาจารย์อู่จื้อ จากนั้นมืออีกข้างที่กุมกริชมันก็จ่อเข้าที่ลำคอของปรมาจารย์อู่จื้อด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า

“อ้า!” ซูลัวกรี๊ดร้องออกมา เสียงของนางแหลมสูงทะลุชั้นฟ้า บาดเสียดแก้วหู

อันที่จริงเสียงกรี๊ดร้องนี้มีจุดประสงค์ก็เพื่อสร้างแต้มต่อให้หนานกงหลิววีนั่นเอง

ก่อนหน้านี้ตอนที่ซูลัวสนทนากับผู้เสียวหู นางเคยได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยว่า ปรมาจารย์อู่จื้อมีสองสิ่งที่ขยาดเกรง หนึ่งคือเสียงกรี๊ดร้องแหลมสูงของสตรี หากปรมาจารย์อู่จื้อได้ยินเมื่อไรนั้นก็จักลูกเกรียว มือเท้าเย็นไปหมด สาเหตุก็เนื่องมาจากก่อนที่ปรมาจารย์อู่จื้อจะออกผนวช ครอบครัวของเขาถูกสังหารยกสกุล ตอนที่เขาไปถึงก็ได้ยินเพียงเสียงร้องโหยหวนครั้งสุดท้ายของภรรยา เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ปรมาจารย์อู่จื้ออ่อนไหวต่อเสียงกรี๊ดร้องของสตรีเป็นพิเศษ

จากนั้นซูลัวก็ถามผู้เสียวหูอีกว่าจุดอ่อนอีกข้อของปรมาจารย์อู่จื้อคือสิ่งใด

ผู้เสียวหูไม่เคยคิดมาก่อนว่าฉิลิน... นายทหารหนุ่มที่เขาหมายจะส่งตัว

ไปเป็นไส้ศึกดินแดนแห่งจิตผู้นี้ แท้จริงแล้วก็คือซูลัว เขาจึงบอกเล่าให้นางฟัง ด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ “จุดอ่อนอีกเรื่องของปรมาจารย์อู่จื้อน่ะหรือ ฮ่าๆ กลิ่นกำยานอย่างไรเล่า”

“กำยาน? นี่มันเรื่องใดกันขอรับ” ซูลัวถามขึ้นด้วยความฉงน

ผู้เลี้ยวหูโคลงศีรษะ “ข้าก็ไม่รู้ว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร แต่สรุปแล้วก็คือ ตลอดระยะเวลาที่ปรมาจารย์อู่จื้อคุมครองข้า ห้ามข้ามีกลิ่นกำยานติดตัวเลย แม้แต่นิดเดียว ไม่เช่นนั้นปรมาจารย์อู่จื้อก็จะจากไปทันที”

ซูลัวรับคำ “...อ้อ”

‘เข้าใจแล้ว!’

ฉะนั้นครั้งนี้ซูลัวจึงตั้งใจเตรียม ‘เสียงกริธร้อง’ และ ‘กำยาน’ มาให้ ปรมาจารย์อู่จื้อโดยเฉพาะ

ปรมาจารย์อู่จื้อผู้นำเวทนา ตอนที่พุ่งตัวเข้ามาได้สนใจถึงกลิ่นกำยาน ที่ลอยอวลอยู่ในอากาศ และเงาปีศาจที่ปรากฏตัวขึ้นหลังปรมาจารย์อู่จื้อก็ ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหนานกงหลิววิน!

พอสัมผัสได้ถึงพลังข่มขู่คุกคามด้านหลัง ปรมาจารย์อู่จื้อก็หมุนตัว กลับมาในทันที ทว่ากลับทำให้กริธที่แต่เดิมพุ่งเข้ามายังคอหอยของเขาเบนไป ที่ปากแทน

ปรมาจารย์อู่จื้อย่อตัวลง หลบเสียงอันตรายที่เข้าจู่โจมในระยะประชิด น่ะ!

เสียงกริธแทงเข้าเนื้อดังขึ้น หนานกงหลิววินกุมกริธเหยียนหาวของ ซูลัวไว้ในมือ พริบตาถัดมากริธเหยียนหาวก็ปักสวบเข้าที่ลำคอปรมาจารย์ อู่จื้ออีกครั้ง

บาดแผลที่เกิดขึ้นต่อเนื่องสองแผล แม้จะไม่ถึงแก่ชีวิต ทว่าก็ทำให้ ปรมาจารย์อู่จื้อผู้มีสีหน้าเมตตาเป็นนิจเดือดดาลขึ้นมา

“ตายเสียเถิด!” ปรมาจารย์อู่จื้อคำรามอย่างเกรี้ยวกราด หมอกโลหิต กลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือ จากนั้นมันก็ลอยเข้าปะทะหนานกงหลิววิน

หนานกงหลิววินเบี่ยงตัวหลบ ก่อนฉวยโอกาสในจังหวะหนึ่งแทงกริช
เขี่ยนหวเข้าที่ร่างของปรมาจารย์อู่จื้ออีกครั้ง

บาดแผลไม่ลึก เลือดออกไม่มาก ทว่า...

ภายในถ้ำที่เกือบจะเรียกได้ว่าปิดตายแห่งนี้जूๆ ก็มีกลิ่นกำยานลอยอวล
ขึ้นมา!

ปรมาจารย์อู่จื้อมีประสาทสัมผัสที่เฉียบไวเป็นพิเศษต่กลิ่นกำยาน ไม่
เพียงแต่สูดกลิ่นผ่านลมหายใจเท่านั้น กำยานยังแทรกซึมเข้าไปในบาดแผล
ที่ยามนี้มีเลือดสดไหลออกมาอีกด้วย

เป็นไปตามคาด! แรกเริ่มปรมาจารย์อู่จื้อยังเป็นต่อหนานกงหลิววิน
อยู่บ้าง ทว่าเมื่อระยะเวลาผ่านไปนานเข้า ปรมาจารย์อู่จื้อก็ตระหนักได้ถึง
ความผิดปกติบางอย่าง เขารู้สึกหน้ามืดวิงเวียน เห็นจุดสีดำขนาดเล็กปรากฏ
ขึ้นเบื้องหน้า

“กำยาน!” ปรมาจารย์อู่จื้อเพิ่งสำเหนียกได้ถึงสถานการณ์ร้ายแรงใน
เวลานี้เอง

พริบตาถัดมาปรมาจารย์อู่จื้อก็พุ่งตัวออกไปทางปากถ้ำทันที

พริต!

ทว่าภาพที่เห็นก็คือ ปรมาจารย์อู่จื้อยืนแข็งค้างอยู่ตรงนั้น ไม่ขยับ
เขยื้อนเคลื่อนไหวเลยแม้แต่นิดเดียว เนื่องจากเวลานี้บริเวณพื้นหน้าปากถ้ำ
เจิ่งนองไปด้วยของเหลวสีขาวขุ่น มันคือน้ำประสานที่ซูลัวเป็นผู้คิดค้นขึ้นมา
โดยเฉพาะนั่นเอง มีคุณสมบัติเหนียวข้นเป็นพิเศษ เนื่องจากไม่ทันระงับตัว
ปรมาจารย์อู่จื้อจึงติดกับดักเข้าอย่างจัง!

การต่อสู้ระหว่างยอดฝีมือ แพ้ชนะตัดสินได้ภายในเสี้ยววินาที แล้วนับ
ประสาอะไรกับปรมาจารย์อู่จื้อที่ชะงักค้างแน่นิ่งไปหลายวินาที!

ฉัะ!

กริชในมือหนานกงหลิววินจ้วงเข้าที่แผ่นหลังของปรมาจารย์อู่จื้อ แหง
ทะลุไปถึงหัวใจของอีกฝ่าย

เวลานี้ปรมาจารย์อู่จื้อรู้สึกว่าแข่งขาของตนอ่อนยวบไปหมด เหงื่อเย็น ผุดซึ่มออกมาทั่วร่าง หนาวเยือกสลับร้อนระอุ จิตวิญญาณแทบจะหลุดลอย ออกจากร่าง

ตอนที่หนานกงหลิวอินหมายจะคว้านกรีซ้า ปรมาจารย์อู่จื้อถึงได้สติ กลับคืนมา ก่อนร่างของเขาจะสิ้นสะท้าน จากนั้นก็หายวับไปจากตำแหน่งนั้น

ซูลัวเผยสีหน้ากังวลออกมา “ปล่อยให้ตาแก่หัวโล้นหนีรอดไปได้ เมื่อครู่กรีซแทงทะลุหัวใจแล้วยังไม่ส่งผลอะไรอีกหรือ”

หนานกงหลิวอินมองแผ่นหลังที่ผลไปไกลของปรมาจารย์อู่จื้อ แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะไล่ล่าตามไป เขาละสายตากลับมามองซูลัวแล้วเอ่ย “ผู้มียุทธ์ระดับเซียนชั้นกลางย่อมมีวิธีการรักษาชีวิตตนเองอยู่แล้ว ปรมาจารย์อู่จื้อไม่สิ้นชื่อง่ายๆ หรือ?”

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นปัญหาแล้ว” ซูลัวขมวดคิ้วมุ่น

หนานกงหลิวอินเห็นซูลัวย่นจมูก สีหน้าท่าทางกลัดกลุ้มกังวลใจ ชายหนุ่มก็อดหัวเราะไม่ได้ “ถึงเป็นปัญหาก็เป็นเรื่องในอนาคต เวลานี้ก็กำจัดความยุ่งยากไปได้แล้วมิใช่หรือ?”

ซูลัวคิดแล้วก็เห็นจริงตามนั้น ไม่เพียงแต่จะจัดการความยุ่งยากได้ อันที่จริงต้องเรียกว่าคว่ำชัยได้ด้วยซ้ำ

กองกำลังพยัคฆ์ซาดหนึ่งร้อยรายดับดับไปหมดแล้ว หัวหน้ากองก็หมดลมหายใจไปแล้วเช่นเดียวกัน ปรมาจารย์อู่จื้อเองก็คงไม่ปรากฏตัวขึ้นในเวลาอันใกล้นี้ ส่วนผู้เสียชีวิต...ก็อยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา...

ทั้งสองคนคลี่ยิ้มให้กัน

“ตอนนี้พวกเราควรทำอะไรดี” ซูลัวถามหนานกงหลิวอิน “กำจัดอุปสรรคชั่วคราวได้แล้ว แต่ยังเข้าไม่ถึงตัวจอมพลผู้ แล้วไหนจะผู้ปรุงโสมลวี่ไถ่ที่ยังไม่เคยเห็นหน้าค่าตาอีก...”

หนานกงหลิวอินมองเจตนาในดวงตาของซูลัวออก “เจ้าอยากอยู่ข้างกายผู้เสียชีวิต?”

ซูลัวเห็นท่าทางไม่สบอารมณ์ของหนานกงหลิววีน ก็รีบดึงมือเขาไว้ แล้วเอ่ยเกลี้ยกล่อม “ไม่ใช่ข้าอยากอยู่ข้างกายผู้เสียหู่ แต่ภารกิจของข้ายังไม่สำเร็จ อีกอย่าง... เรื่องที่ท่านอาหากถูกจับมาเป็นเชลย เกรงว่าจักรพรรดิ ดินแดนแห่งจิตคงจะเตรียมหลุมพรางให้เรากระโจนลงไปมากเสียละ ฟังจาก คำบอกเล่าของหนานกงเซินอวี่ ทางชายแดนก็ไม่มีใครสงบสุขนัก เรื่องพวกนี้...”

พอสบเข้ากับดวงตากลมไต้บัวขาวที่กะพริบปริบๆ อย่างวิงวอนขอรู้ของซูลัว หนานกงหลิววีนที่เด็ดขาดใจแข็งกับมนุษย์ผู้ทุกนามก็พลันใจอ่อนยวบ เขามองซูลัวอย่างไม่ใคร่สบอารมณ์นัก “ต้องการเช่นนี้แน่?”

ซูลัวกำหมัด “ถูกต้อง! ถ้าไม่จัดการให้เรียบร้อยในคราวเดียว หากกลับไปถึงดินแดนแห่งจิตแล้วก็ต้องดันดันกลับมาหาหลักฐานกันอีก แบบนั้นเป็นไฉน?”

หนานกงหลิววีนหยิบแผนที่แผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ จากนั้นก็กางบนโฆตหินแล้วเริ่มปรึกษาแผนการกับซูลัวเบาๆ

หลังจากวางแผนการเรียบร้อยแล้ว ทั้งคู่ก็เห็นว่าผู้เสียหู่เริ่มได้สติคืนมา

หนานกงหลิววีนมองหน้าซูลัว ก่อนจะหมุนตัวผละไป

ผู้เสียหู่ลืมตาโพล่ง พอเห็นซูลัวกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่กับพื้น สายตาคู่นั้นก็จ้องมองมาที่นางเซมิง

ผู้เสียหู่กุมบาดแผลที่หน้าอก แล้วกระอักเลือดออกมา “อีก...”

ซูลัวรีบก้าวเข้าไป “เซ้าเจียง ท่านเป็นอย่างไรบ้างขอรับ ยังทนไหวหรือไม่?”

ผู้เสียหู่โง่โง่ๆ หลังจากกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง เขาก็พินิจมองซูลัว “นี่มัน... เกิดอะไรขึ้น?”

ผู้เสียหู่หันไปมองหัวหน้าหน่วยพยัคฆ์ซาดที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ทันใดนั้นมันตาก็หดรูดทันที

ซูลัวรีบก้าวเข้ามาประคองผู้เสียหู่ ก่อนแสวงทำสีหน้าตระหนกตกใจ

ออกมา “เซ่เจี้ยง! รีบไปเถิดขอรับ รีบไปเร็วเข้า!”

“เกิดอะไรขึ้น บอกข้ามา!” น้ำเสียงกระวนกระวายของซูลัวทำให้ผู้เลี้ยวหัวพลอยลนลานตื่นมาด้วย

ซูลัวเอ่ยเร็ว “หัวหน้าหน่วยถูกหนานกงหลิววินสังหารแล้วขอรับ! ท่านก็บาดเจ็บสาหัสเพราะเขา โชคดีที่ปรมาจารย์อู่จื้อตามมาได้ทันช่วงที่มีเช่นนั้นเราสองคนก็คงยากจะรอดพ้นเงื้อมมือศัตรูแล้ว!”

หลังจากผ่านเหตุการณ์ความเป็นความตายมาครั้งแล้วครั้งเล่า เวลานี้ผู้เลี้ยวหัวเพื่อมั่นในตัวซูลัวมากขึ้นไปอีก “หนานกงหลิววิน! เป็นเขาจริงๆ เป็นเขาจริงๆ ด้วย!”

ซูลัวเร่งเร้า “เซ่เจี้ยง พวกเรารีบหนีเถิดขอรับ”

“หนี? หนีอะไรกัน ปรมาจารย์อู่จื้อตามมาแล้วมิใช่หรือ เจ้าว่างใจเถิด ปรมาจารย์อู่จื้อจะต้องเด็ดหัวหนานกงหลิววินกลับมาได้แน่” ผู้เลี้ยวหัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ

ซูลัวเอ่ยอย่างชัดใจ “เมื่อครู่ปรมาจารย์อู่จื้อถูกหนานกงหลิววินเล่นงานจนแตกพ่ายไปแล้วขอรับ ถึงขั้นหนีเตลิดเปิดเปิงด้วยซ้ำ! หนานกงหลิววินผู้นั้นก็ไล่ล่าตามไปติดๆ แล้ว”

ผู้เลี้ยวหัวไม่เชื่อ

ซูลัวชี้ให้ผู้เลี้ยวหัวดูชายเสื้อเปื้อนเลือดชิ้นหนึ่งที่ตกอยู่บนพื้น “กลิ่นอายเลือดของผู้มีฤทธิ์เซียนชั้นกลาง ท่านคงมองออกกระมัง? แล้วจิวรนั่นอีก นอกจากปรมาจารย์อู่จื้อแล้วยังจะเป็นใครได้อีกเล่าขอรับ”

ผู้เลี้ยวหัวเผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อออกมา ชายหนุ่มนึกถึงเหตุการณ์ก่อนที่ตนจะหมดสติไป เขาเห็นปรมาจารย์อู่จื้อปรากฏตัวขึ้น จากนั้นร่างกายของตนก็ยับเยินไม่ได้ หนานกงหลิววินลงมือกับเขา พอคิดถึงตรงนี้ ไม่รอให้ซูลัวเอ่ยคำใดอีก ผู้เลี้ยวหัวก็คว้าข้อมือนางหมับ “ไปเร็วเข้า!”

ผู้เลี้ยวหัวลากตัวซูลัวให้เผ่นหนีไปพร้อมกัน

ระหว่างทางที่พวกเขาหนีตายด้วยกัน ซูลัวก็วางกับดักหลุมพรางเอาไว้

หลายครา เพื่อให้ผู้เสียหุ่ตอกอยู่ในอันตราย จากนั้นนางก็เป็นฝ่ายช่วยเหลือเขาเอาไว้ สุดท้ายก็เป็นไปตามคาด ความไวใจที่ผู้เสียหุ่มีต่อนางในเวลานี้ไม่มีสิ่งใดมาคลอนแคลนได้อีกแล้ว

ณ เส้นทางเลียบชายทะเลที่ห่างไกลออกไปจากตำแหน่งนี้

หน่วยแพทย์ซาดกำลังหลักหนึ่งหมื่นนายกำลังโอบล้อมกองรบของหนานกงเฉินอวี่ บัดนี้กองรบของหนานกงเฉินอวี่มีทหารเหลืออยู่เพียงยี่สิบกว่านายเท่านั้น ครึ่งหนึ่งบาดเจ็บเล็กน้อย อีกครึ่งบาดเจ็บสาหัส ด้วยสภาพเช่นนี้ทำให้พวกเขาไม่อาจเคลื่อนพลได้รวดเร็วนัก แม้ว่าจะมีเจ้าแม่ดำของซูลัวเป็นผู้นำทางให้ก็ตาม

เวลาล่วงเลยไปหนึ่งวัน... อันตรายก็คืบคลานเข้ามาใกล้ทุกที แต่อันตรายที่ว่านั้นมิได้มาจากภายนอก แต่เกิดขึ้นจากภายในกองรบของพวกเขาเอง เพราะเชื้อโรคระบาดในกายหนานกงเฉินอวี่เริ่มแพร่ไปสู่คนอื่น ๆ แล้ว!

แรกเริ่มสุด คนที่ติดเชื้อมีคือหยางเสี่ยวอวี่ นายทหารผู้ดูแลหนานกงเฉินอวี่อย่างใกล้ชิดมาตลอดทาง

ตอนที่หยางเสี่ยวอวี่ยังไม่ทันตระหนัก หยางเสี่ยวเอ๋อร์กี้มาแลกเปลี่ยนอีกฝ่าย พอเห็นตุ่มสีแดงบนใบหน้าของสหาย เขาก็หน้าถอดสีทันที

“หยางเสี่ยวอวี่ เกิดอะไรขึ้นกับหน้าของเจ้า!”

เสียงอุทานนี้ดึงดูดความสนใจของคนอื่นๆ ในทันที

หยางเสี่ยวอวี่ยกมือขึ้นลูบใบหน้า เมื่อพบว่ามีเม็ดตุ่มผุดขึ้นมาเต็มไปหมด นัยน์ตาก็ฉายแววหวาดหวั่น เขาตะโกนลั่นโดยไม่รู้ตัว “พวกเจ้าหยุด! อย่าเข้ามา อย่าเข้ามาใกล้ข้า!”

ทว่าสหายรวมกองรบกลับไม่มีทีท่าว่าจะผละถอย ซ้ำยังขยับเข้ามาใกล้กว่าเก่า สีหน้าของแต่ละคนแสดงความห่วงใย ขณะเดียวกันก็ดูสิ้นหวังและจนใจยิ่งนัก

พวกเขามีไซคนิงเฮลา ตอนที่อาการป่วยของหัวหน้ากองยังไม่ปรากฏ

ชัด แม่นางชูก็ชัดแล้วว่าเป็นโรคระบาด แต่พวกเขาก็เลือกที่จะไม่ทอดทิ้งหัวหน้า มาบัดนี้ยอมไม่มีเหตุผลให้ทอดทิ้งหยางเสี่ยวอี้เช่นกัน เพียงแต่ว่า... ทุกคนรู้สึกสิ้นหวังกับโรคระบาดชนิดนี้นัก ตอนนี้แม่นางชูไม่อยู่กับพวกเขา นางงหวี่ววินก็เช่นกัน แล้วพวกเขาควรทำอย่างไรดี

สมาชิกกองรบทั้งหมดเบนสายตาไปยังรองหัวหน้ากอง ขณะที่สีหน้าของนางงหวี่ววินในยามนี้เครียดขมขื่นเป็นอย่างมาก

“รองหัวหน้ากอง ไม่ได้การแล้วขอรับ! หน่วยพยัคฆ์ชาตของดินแดนศัตรูรุกไล่เข้ามาในระยะหนึ่งร้อยตารางลี้แล้ว!”

นายทหารกองรบที่ทำหน้าที่ลาดตระเวนหะยานตัวกลับมาอย่างรวดเร็วและแจ้งข่าวที่ทำให้คนทั้งกองรบรู้สึกประหนึ่งตกอยู่ท่ามกลางพายุหิมะที่หนาวเหน็บ

“หน่วยพยัคฆ์ชาตหนึ่งหมื่นนายโอบล้อมพวกเราทุกทิศทุกทาง!”

“รองหัวหน้ากอง จะเสียเวลาต่อไปไม่ได้แล้วขอรับ พวกเราต้องเคลื่อนกองกำลังเดี๋ยวนี้!” ทุกคนพากันมองไปยังรองหัวหน้ากองด้วยความกระสับกระส่าย

ท่าสาวยตาของนางงหวี่ววินกลับจับหนึ่งที่นางงเซินอวี่ เวลานี้หัวหน้ากองรบของพวกเขากลับโหล่ไม่ได้สติ ตุ่มแดงบนใบหน้ามีเลือดซึมออกมา ดูน่าสะพรึงเป็นอย่างมาก...

เวลานี้มีหนทางให้เลือกเพียงสองทางเท่านั้น

นางงหวี่ววินหันหน้ากลับมา ดวงตาลึกล้ำปานมหาสมุทรกวาดผ่านใบหน้าทุกคน เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบขาดและเอาจริงเอาจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน “ตอนนี้มีเพียงสองทางให้เลือก หนึ่ง... มุ่งหน้าไปพร้อมกันทั้งหมดสอง... ทั้งพวกเขาเอาไว้ ข้ามิอาจเลือกได้ด้วยตนเอง ฉะนั้นข้าขอยกสิทธิ์ในการเลือกให้แก่พวกเจ้า!”

นางงหวี่ววินกวาดตามองทุกคนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ให้ทุกคนยกมือเพื่อตัดสินใจ คนที่ต้องการให้ทั้งหัวหน้ากองกับหยางเสี่ยวอี้ไว้ที่นี่...

ยกมือขึ้น!”

หนานกงอี่เฟยก้าวขึ้นไปยืนบนโขดหินใหญ่ ขณะที่สมาชิกกองรบที่อยู่ด้านล่างยามนี้ยึดแผ่นหลังตรงด้วยความฮึกเหิม ความกล้าหาญฉาดอยู่บนใบหน้า

ไม่มีใครยกมือขึ้นเลยแม้แต่รายเดียว

หยางเลี้ยวเออร์เอ่ย “เมื่อครั้งที่พวกเราเดินทางออกมาจากดินแดนแห่งจิต เคยให้สัตย์สาบานไว้แล้วว่าจะไม่ทอดทิ้งสหายร่วมศึกคนใดเอาไว้ข้างหลัง และจะไม่ทรยศหักหลังสหายคนใดด้วยเช่นกัน!”

“ก็แค่โรคระบาดมิใช่หรือ แม้ไม่อาจเกิดพร้อมวันเดือนปีเดียวกัน แต่หวังว่าจะดับดินสิ้นใจไปพร้อมกันได้!”

“นั่นสิ ก็แค่อีกกองกำลังจากแดนมารเท่านั้น พวกเราสังหารนายทหารชั้นสูงของแดนมารไปตั้งมากมาย ได้ทำไรมาตั้งนานแล้ว ความตายจะน่ากลัวตรงไหนเล่า”

...

ทุกคนประกาศก็องออกมาด้วยความฮึกเหิม มองความตายไม่ต่างอันใดจากการหวนคืนบ้านเกิด!

เมื่อเห็นว่าสมาชิกกองรบตัดสินใจเช่นนี้ หนานกงอี่เฟยก็คลี่ยิ้มพอใจออกมาที่มุมปาก “ดีมาก ดีแล้วที่ตัดสินใจเช่นนี้ ไม่นานแม่นางชูอาจกำลังนำยาถอนพิษมาให้พวกเราก็ได้”

“ไป!”

ไม่มีสหายรายใดถูกทิ้งเอาไว้เบื้องหลัง พวกเขามุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูงสุด ไม่มีใครรู้ว่าการตัดสินใจในครั้งนี้เป็นทางเลือกที่ถูกหรือผิด

ในเวลาเดียวกันนี้ สายข่าวของหน่วยพยัคฆ์ซาดที่ตามรุกไล่มาด้านหลังกำลังนำสารมารายงานหัวหน้ากองเช่นกัน

หน่วยพยัคฆ์ซาดประกอบด้วยห้ากองย่อย กองกำลังที่กำลังไล่สังหาร

กองรบดินแดนแห่งจิตอยู่ในเวลานี้ก็คือ หน่วยพยัคฆ์ชาดกองกำลังที่ห้า

“เรียนซึ่งเสี้ยว อยู่ห่างจากเป้าหมายไม่เกินสิบสี่ขอรบ”

หัวหน้ากองกำลังที่ห้ามีนามว่าตงฟางเงินหว่า ยามนี้ตั้งอยู่บนหลังอาชา
สูงใหญ่ แวดตาคมปลาบดุดันคุณันสาดประกายเยะเยือก เขายกยิ้มมุมปาก เผย
รังสีอำมหิตหทัยมกรียม ก่อนจะแค้นหัวเราะออกมา “สถานการณ์เบื้องต้น
เป็นเช่นไร”

สายข่าวรายงานเสียงดังฟังชัด “โอบล้อมกองรบดินแดนแห่งจิตเอาไว้
ได้แล้วขอรับ”

“บุก!”

สิ้นเสียงคำสั่งตงฟางเงินหว่า เสียงอาวุธปะทะกันก็ดังสนั่นหวั่นไหว หลัง
จากนั้นเพียงไม่นาน หน่วยพยัคฆ์ชาดก็ตีวงล้อมดักกองรบที่มีกำลังคนเพียง
สิบกว่านายเอาไว้อย่างแน่นหนา

สายตาคมปลาบเย็นเยือกของหนานกงอ้อเฟยจ้องมองกองกำลังทหาร
แดนमार คิดในใจว่าโชคดีเหลือเกินที่เขาสั่งให้นายทหารจำนวนหนึ่งตามหัวหน้า
กองล่วงหน้าไปก่อนแล้ว แต่ยังไม่ทันโล่งใจดี เขากลับต้องเห็นภาพชนวน
ตระหนกเข้าเสียก่อน

นายทหารที่แยกตัวไปก่อนหน้านี้ถูกคุมตัวกลับมาทั้งหมด ชั่วร้ายลำคอ
ของแต่ละคนยังถูกจ่อด้วยคมดาบ!

หยางเสี่ยวก็กับหยางเสี่ยวเออร์เป็นผู้ห้ามเปลสนามที่แบกร่างหนานกง
เฉินอวี่ ซึ่งในยามนี้มีดาบเล่มหนึ่งจ่อลำคออยู่เช่นกัน

รอบด้านเงียบสงัด กองกำลังแดนमारอยู่ในสถานะเหนือกว่าอย่างเห็น
ได้ชัด

ตงฟางเงินหว่าควบอาชากำยำสูงใหญ่เข้ามาที่ละก้าว กวาดตามอง
กองรบดินแดนแห่งจิต ก่อนจะไปหยุดหนึ่งที่ร่างของบุรุษวัยกลางคนซึ่งนอน
แน่นิ่งอยู่บนเปลสนาม

ระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา หนานกงเฉินอวี่นำกองรบของเขาโจมตี

กองกำลังแดนमारไม่หยุดหย่อน ภาพเหมือนของเขาถูกแจกจ่ายไปทั่วในหมู่
นายทหารแดนमार เพราะเหตุนี้ตงฟางจึงหาเงินหาใจจ้ออีกฝ่ายได้ทันทีตั้งแต่
แวบแรกที่เห็น

“หนานกงเซินอวี หัวหนังกองรบ” ตงฟางเงินหาพยกหน้าเล็กน้อยด้วย
สีหน้าพึงพอใจ

จากนั้นสายตาของเขาก็จับมาที่ร่างหนานกงอี่เฟย มุมปากยกยิ้มเยือก
ดูไม่ต่างอันใดจากอสรพิษร้าย “หนานกงอี่เฟย รองหัวหนังกอง”

ทุกครั้งที่สายตาของตงฟางเงินหาตัวตมองไปที่ใคร เขาก็จะเอ่ยนาม
ของคนผู้นั้นออกมาได้อย่างแม่นยำ นายทหารกองรบดินแดนแห่งจิตพากัน
หัวใจระตุกดูบ รวากับถูกยมทูตแห่งความตายขานชื่ออย่างไรอย่างนั้น

หนานกงอี่เฟยจ้องหน้าตงฟางเงินหา ด้วยหมายจะถ่วงเวลา ดังนั้นเขา
จึงแค้นหัวเราะออกมา “เจ้าคือคนของหน่วยพยัคฆ์ชาต? ลีวล้อของผู้อยู่ลี้ภัย?”

ตงฟางเงินหาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

หนานกงอี่เฟยหัวเราะเยือก “ก็แค่ลูกสมุนของผู้อยู่ลี้ภัย? กล้าอวดโอ้อวด
ต่อหน้าพวกเราด้วยหรือ แม้แต่ผู้ต่ำทุก็จะต้องดัดดินเพราะน้ำมือพวกเรา!”

“ตอนนี้เจ้ายอมรับแล้วกระมังว่าเป็นผู้สังหารผู้จงใจ?”

หนานกงอี่เฟยเลิกคิ้ว “ผู้จงใจของพวกเจ้าเอาคามาพาดดาบของ
พวกเราเอง พวกเราจะทำอะไรได้เล่า พวกเจ้าว่าจริงหรือไม่ ฮ่าๆ!”

เสียงหัวเราะครืนดังขึ้นในกลุ่มกองรบดินแดนแห่งจิต ตงฟางเงินหา
นึกประหลาดใจนัก ทหารดินแดนแห่งจิตเหล่านี้ถูกโอบล้อมจับกุมแล้วแท้ๆ
ใกล้จะถึงกาลดัดดินในอีกไม่ช้า พวกเขาไม่หวาดกลัวสักนิดเลยหรือไรกัน

ในความเป็นจริงนั้นกองรบของหนานกงเซินอวีรู้ความหวาดหวั่น
กริ่งเกรง ตามความคิดของพวกเขา พวกเขาสังหารศัตรูไปมากมายอย่างหนาใจ
แล้ว ต่อให้ต้องหมดลมหายใจลงตอนนี้ พวกเขาก็ได้กำไรคุ้มมากแล้ว อีกอย่าง
... การได้ร่วมทำภารกิจกับหนานกงหลิววินก่อนตาย ชีวิตนี้ยังมีสิ่งใดให้
ต้องเสียดายอีกเล่า

ตงฟางเจิ้นหวามองบรรยากาศผ่อนคลายอย่างเป็นธรรมชาติของ
กองรถดินแดนแห่งจิตที่ถูกจับกุมตัว เพลิงโทสะก็พลันปะทุขึ้นในใจ เพราะ
ท่าทางของคนเหล่านี้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เกรงกลัวเขา... ตงฟางเจิ้นหวา!
ทำให้เขาดูไม่ต่างอันใดจากคนเขลา!

เฝียะ!

เส้นนั้นมีหนามคมสีดำนเส้นหนึ่งปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือตงฟางเจิ้นหวา
ทว่าเส้นนั้นไม่ได้สะบัดเข้าใส่ใบหน้าบรรอยยิ้มของหนานกงอีเฟยหรือ
สมาชิกรายใดในกองรบ แต่เป้าหมายของมันก็คือเปลสนามที่ถูกห้ามโดยทหาร
สองนาย

เปลสนามที่รอร่างกายของหนานกงเซินอวี้ไว้พลิกคว่ำในทันที ก่อนจะ
ถูกแสงฟ้าดึกครั้งจนแหลกละเอียดเป็นผุยผง เวลานั้นหนานกงเซินอวี้อยู่ใน
สภาวะสลบไสลไม่ได้สติ เขาจึงไม่อาจตอบโต้ได้ ร่างจึงร่วงดิ่งลงสู่พื้นทันที

“หัวหนังกอง!” หยางเสี่ยวอี้ตะโกนลั่นพลางพุ่งตัวไปข้างหน้า แล้วคว้า
ตัวหนานกงเซินอวี้ไว้เพื่อไม่ให้ร่างปะทะพื้น ส่วนตัวเขา...

เดิมหยางเสี่ยวอี้ถูกมัดจ่อคอไว้ เมื่อเจ้าตัวกระโจนออกไปก็ทำให้คมมีด
บาดลึกเข้าไปถึงคอหอย

เหตุการณ์มากมายเกิดขึ้นเบื้องหน้า กว่าทุกคนจะได้สติคืนมา ทุกอย่าง
ก็ซบไปเสียแล้ว!

“หยางเสี่ยวอี้!” ดวงตาของหนานกงอีเฟยกลายเป็นสีแดงชาด

“เพราะอะไร” ตงฟางเจิ้นหวาพึมพำกับตัวเอง...

เพราะอะไรหยางเสี่ยวอี้ถึงยื่นคอให้ศัตรูฟัน แต่ไม่ยอมให้ร่างของ
หนานกงเซินอวี้ตกลงกับพื้น? ภาพที่เกิดขึ้นในเวลานี้ทำให้ตงฟางเจิ้นหวาลั่น
สะท้านไปทั้งใจ

ยามนี้ดวงตาแดงชาดที่ฉายแววเกรี้ยวกราดของหยางเสี่ยวอี้จ้องตงฟาง
เจิ้นหวาเขม็ง มุมปากมีเลือดสีแดงสดไหลรินออกมา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยัง
ยิ้ม

“...” หยางเสี่ยวอีย่อยอะไรบางอย่างออกมา

ตงฟางเจินหวาไม่ได้ยิน ทั้งยังนึกสงสัยใคร่รู้อย่างมากว่าเพราะอะไร
หยางเสี่ยวอิจึงตัดสินใจทำเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ เขาจึงถลึงตามองหยางเสี่ยวอีย
“เจ้าพูดอะไร พูดเสียงดังๆ!”

เขาเอ่ยพลางรีบเท้าเข้าไปใกล้หยางเสี่ยวอีย

“...” เสียงของหยางเสี่ยวอียแผ่วลงทุกที

“พูดมา!” ตงฟางเจินหวาคำรามเดือด ก่อนจะชะงักหน้าเข้าไปใกล้
หยางเสี่ยวอีย

หยางเสี่ยวอียกยิมพลางใช้กำลังเหือกสุดท้ายยื่นหน้าเข้าไปใกล้ใบหู
อีกฝ่าย “เพราะ... ช้องเต๋อปัศ ขุนนางมอดม้วย! หัวหน้ากองเสื่อมเกียรติ
ลูกน้องต้องรับโทษตาย!”

พริบตาถัดมาหลังจากหยางเสี่ยวอีย่อยคำพูดนี้จบ เขาก็อำปากแล้วกัด
ใบหูของตงฟางเจินหวาอย่างใจเด็ด

“อ้าก!”

หยางเสี่ยวอียใช้กำลังเหือกสุดท้ายในชีวิต!

พลั๊ก!

พริบตาถัดมาร่างกายของหยางเสี่ยวอียก็ถูกเตะอย่างแรงจนลอยละลิว
ออกไป

ตงฟางเจินหวากุมใบหูขวาของตนเอาไว้ เจ้าตัวทั้งโกรธแค้นทั้งเดือด
ดาล

ในตอนนั้นเอง ไม่รู้ว่าใครตะโกนลั่นออกมา “โรคระบาด! หนานกงเซินอวี่
ติดเชื้อโรคระบาด! หยางเสี่ยวอียก็ติดโรคระบาดด้วยอีกคน! สวรรค์!”

“ซังเสี่ยวถูกกัดหู เชื้อโรคระบาดจะแพร่ใส่เขาหรือไม่?”

ไพร่พลที่อยู่ด้านหลังตงฟางเจินหวาที่แต่เดิมเตรียมจะบดขยี้กองรบ
ของหนานกงอี่เพย มาบัดนี้ต่างผละถอยไปด้านหลังหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

ตงฟางเจินหวาสั่นเข็มไปทั้งร่าง ‘โรคระบาด... ติดต่อกันได้ โรคระบาด...

หากได้รับเชื้อเขาจะมีสภาพน่าเปื่อยเหมือนกับหนานกงเซินอวี่หรือไม่ สวรรค์!

เขาขบรามแน่น “สังหาร! สังหารพวกมันให้หมด สังหารไม่เว้น!”

ทว่าทันทีที่สิ้นเสียงคำสั่งของเขา กองกำลังหน่วยพยัคฆ์ซัดที่เดิมถอย
ห่างไปหนึ่งก้าว ก็ยิ่งผละถอยไปไกลขึ้นกว่าเดิม

ตงฟางเจิ้นหว่ารู้ว่านายทหารกลุ่มนี้เกิดความหวาดกลัวขึ้นเสียแล้ว

สิ่งสำคัญที่สุดในหมู่ทหารก็คือขวัญกำลังใจ ตงฟางเจิ้นหว่ากระซาดดาบ
ออกมาจากข้างเอว จากนั้นก็ตัวคมดาบเข้าไปใส่นายทหารหน่วยพยัคฆ์ซัด
รายหนึ่งที่อยู่ด้านหลังเขาจนศีรษะหลุดกระเด็นออกมา

“ขัดขึ้นคำสั่ง ตัดหัวไม่เว้น!” ตงฟางเจิ้นหว่าขุ่นขี้ขี้ รังสีสังหารปะทุรุ่ม

การเชือดไก่ให้ลิงดูของตงฟางเจิ้นหว่าในครั้งนี้ ทำให้บรรดานายทหาร
หน่วยพยัคฆ์ซัดตระหนกได้ทันทีว่า หากพวกเขาสังหารศัตรู จะอยู่หรือตาย
ก็ยังไม่แน่ แต่ถ้าพวกเขาไม่สังหารศัตรู ก็เหลือแค่ความตายเท่านั้น

“บุก!” ไม่รู้ว่าใครร้องก้องออกมา จากนั้นกองกำลังหน่วยพยัคฆ์ซัด
ก็ซู่อาวุธในมือแล้วพากันดาหน้าเข้าไป

หนานกงอื้อเฟยมองกองกำลังแดนมารที่โอบล้อมในทุกทิศทาง สายตา
ก็พลันสาดประกายคมปลาบเย็นเยะเยือก แม้นัยน์ตานั่นจะแฝงด้วยความ
สิ้นหวัง แต่ที่มากกว่านั้นคือความฮึกเหิมล้าพอง

กองกำลังสองฝ่ายเข้าทำหั้นประจัญบานใส่กัน เลือดสดๆ กระเซ็น
คละคลุ้งไปทั่ว กลิ่นคาวเลือดตลบอบอวลในอากาศ

เวลาล่วงเลยประหนึ่งผ่านไปชั่วกับชั่วกัลป์ ในตอนที่ทุกคนพร้อมพลีชีพ
เพื่อดินแดนของตนอยู่นั้น...

ครีโน...

คลื่นพลังระลอกหนึ่งระเบิดปะทุออกมาจากกองรบดินแดนแห่งจิต กอง
กำลังหน่วยพยัคฆ์ซัดที่โอบล้อมกองรบดินแดนแห่งจิตทุกทิศทางในระยะ
ไม่ถึงหนึ่งเมตร ถูกคลื่นพลังนี้ปะทะเข้าไปสั่นลั่นละลายลือออกไปอย่างแรง

ทุกคนงยหน้าขึ้นมองไปยังท้องฟ้าโดยไม่รู้ตัว

ภายใต้ดวงตะวันที่สาดแสงจ้า บุรุษในอาภรณ์สีขาวปรากฏกายขึ้นกลางท้องฟ้า โคมหน่านนั้นงดงามมีสง่าราศีประหนึ่งเทพเจ้าผู้นำเกรงขาม ดวงตาคมปลาดูดุเหี้ยมของหนานกงอื้อเฟ้ยฉายประกายความยินดีออกมา

“เจ้าเจี๋ย! หนานกงเจ้าเจี๋ย!”

หนานกงหลิววินในยามนี้ลอยอยู่กลางอากาศ เขาปรายตามองกองกำลังแดนมารที่มารวมตัวกันอย่างมิดฟ้ามิดดินอยู่ด้านล่าง เมื่อตกอยู่ภายใต้สายตาคมปลาด กองทัพแดนมารที่อยู่บนพื้นราบก็พากันสั่นสะท้านขึ้นในทันใด

“เกิดอะไรขึ้น ไฉนข้าถึงได้รู้สึกหนาวเยือกไปทั้งกาย”

“ข้าก็ด้วย เหมือนมีไอความเย็นผุดขึ้นจากฝ่าเท้า”

“บุรุษที่ลอยกลางอากาศผู้นั้นน่าเกรงขามเหลือเกิน...”

“จะไม่น่าเกรงขามได้อย่างไรกัน เขาคือหนานกงหลิววิน! หนานกงหลิววิน... ว่าที่ผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์หงส์มังกรคนต่อไป!”

ตงฟางเจิ้นหวาจ้องหนานกงหลิววินที่ลอยอยู่กลางอากาศ เจ้าตัวต้องขบกรามแน่นเพื่อไม่ให้หมดสติไปเสียก่อน คลื่นพลังกดดันของผู้มีฤทธิ์เหนือชั้นที่ซัดโถมเข้ามา ทำให้เขาอึดอัดเสียจนเหงื่อออกพ่นรินไหลท่วมกาย เครื่องแบบของเขาเปียกชุ่มราวกับตกลงในบ่อน้ำอย่างไรรายนั้น

ในตอนนี้อง หนานกงหลิววินก็เผยยิ้มอำมหิตขึ้นที่มุมปาก พลั๊ก!

ตงฟางเจิ้นหวาที่เมื่อครู่ยังออกคำสั่งด้วยท่าทางสูงศักดิ์ ยามนี้เขาสองข้างกลับคดงอ ก่อนจะถูกบีบให้คุกเข่าลงกับพื้น

ผู้บังคับบัญชาคุกเข่าแล้ว... เหล่าพลทหารหรือจะกล้ารีรอ ยามนี้กลุ่มก้อนแห่งความหวาดหวั่นก่อตัวขึ้นในใจพวกเขา กองกำลังแดนมารที่ก่อนหน้านี้ยังกำเริบเลิບสาน มาบัดนี้ต่างพากันทรุดตัวคุกเข่าลงกับพื้นยอมศิโรราบโดยดี

ไม่ถึงหนึ่งนาที่ กองกำลังแดนमारหนึ่งหมื่นนายก็คุกเข่าลงให้หนานกงหลิววีน!

หนานกงหลิววีนลระดับลงมายืนบนพื้น พลังกดดันของผู้มีฤทธิ์ขึ้นเขียนเข้าปกคลุมหน่วยพยัคฆ์ชาติ รวากับเมฆหมอกพยับที่เคลื่อนตัวมาอยู่เหนือศีรษะ

ตงฟางเจิ้นหวารู้สึกว่าพลังชีวิตของเขาลดน้อยถอยลงราวกับถูกสูบ เขาพยายามที่จะขับเคลื่อนพลังมารเพื่อต้านทาน ทว่าดูเหมือนจะไม่เป็นผล พลังมารที่ก่อตัวขึ้นสลายวับไปแทบจะในทันที เจ้าตัวตระหนักได้ว่าหากยังอยู่ในสภาวะเช่นนี้ต่อไป เขาจะต้องดับดินลงในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยามแน่นอน พอคิดเช่นนี้ ตงฟางเจิ้นหวาก็ข่มกลั้นความหวาดหวั่นในใจ ก่อนเงยหน้าขึ้นสบสายตากับหนานกงหลิววีน “หนานกงเซ้าเจี้ยง ข้ามีวาจาจะกล่าว!”

หนานกงหลิววีนปรายสายตาเฉยเมยเย็นชามาทางตงฟางเจิ้นหวาแวบหนึ่ง “พูด”

“หนานกงเซ้าเจี้ยง ตอนนี้ท่านคือผู้มีฤทธิ์เขียนชั้นกลางแล้วกระมัง?” ตงฟางเจิ้นหวาพยายามสะกดกลั้นไม่ให้ตนหมดสติลงไปเสียก่อน “ผู้มีฤทธิ์เขียนชั้นกลางห้ามสังหารพลทหารทั่วไปเด็ดขาด นี่คือกฎ ไม่ทราบว่หนานกงเซ้าเจี้ยงยินดีปฏิบัติตามกฎนี้หรือไม่”

อันที่จริงไม่ใช่เพียงแค่แดนमारและดินแดนแห่งจิต แต่นี้เป็นพันธสัญญาที่กำหนดร่วมกันในทุกพิภพ ผู้มีฤทธิ์เขียนชั้นกลางขึ้นไปห้ามสังหารพลทหารทั่วไป มิเช่นนั้นจะต้องเข้ารับการลงทัณฑ์ที่ยอดเขาซุมนุ่มเขียน!

มุมปากของหนานกงหลิววีนยกขึ้นเป็นมุมสูง “อย่ากรอด?”

“ไม่มีใครง่ายตาย!” ตงฟางเจิ้นหวาขบกรามแน่น

“ให้ใช้ชีวิตพวกเจ้าก็เชื่อว่าไม่ได้” หนานกงหลิววีนมองสีหน้าโล่งใจของคนเหล่านั้น ชายหนุ่มยกมุมปากคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “แต่ว่า... โทษตายละวันได้ โทษเป็นยากจะเลี้ยง”

หนานกงหลิววีนโน้มตัวลงมากกระชับความบางประโยคข้างหูตงฟาง

เงินหา ว่านอกจากพวกเขาสองคนแล้วก็ไม่มีใครที่รู้ว่าคำพูดนั้นเอ่ยถึงเรื่องใด ทว่าพริบตาต่อมาตงฟางเงินหา ก็หายหลังตั้งไปกับพื้น

ชายหนุ่มปรายตามองหนานกงอ้อเฟย หนานกงอ้อเฟยตระหนักในความหมายของเขาทันที

หนานกงหลิววินโพล่มือไปด้านหลังก่อนก้าวเดินจากไป

หนานกงอ้อเฟยโบกมือ “พวกเราไป!”

หยางเสี่ยวเอ๋อร์กับเฉียวเสี่ยวซานแบกร่างของหยางเสี่ยวอู๋ขึ้นบนหลังเสียบๆ สมาชิกกองรบที่เหลือช่วยกันพยุงสหายที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ก่อนจากไปอย่างช้าๆ

ไม่รู้รณ ไม่กระวนกระวาย ไม่ตื่นตระหนก...

หน่วยพยัคฆ์ชาดกองทัพนแดนมารหนึ่งหมื่นนายคุกเข่าลงกับพื้น ทำได้เพียงมองกองรบดินแดนแห่งจิตเดินจากไปพร้อมกับหนานกงหลิววิน... โดยที่ไม่มีใครกล้ายับยั้งหรือห้ามปราม

จนกระทั่งกองรบดินแดนแห่งจิตจากไปแล้ว กองกำลังหน่วยพยัคฆ์ชาดถึงได้สติคืนมา ว่ายามนี้ซึ่งเสี่ยวเป็นตายเช่นไร ไม่อาจรู้ได้!

“ซึ่งเสี่ยว!” “ไม่รู้ว่ใครร้องเรียกออกมาเป็นคนแรก

พริบตาเดียวทุกคนก็เข้ามาล้อมวงรอบตงฟางเงินหา แล้วพากันคร่ำครวญออกมาอย่างโศกคัลย์ ซึ่งเสี่ยวของพวกเขาหมดลมหายใจแล้ว...

ในตอนนั้นเอง เปลือกตาของตงฟางเงินหา ก็ปริ่ขึ้น ก่อนจะลืมตาขึ้นมอทั้งอ้าอย่างยากลำบาก

“ซึ่งเสี่ยวตื่นแล้ว!”

“ซึ่งเสี่ยวยังไม่ตาย!”

“เร็วๆ รีบประคองซึ่งเสี่ยวขึ้นมา!”

ทุกคนดีใจจนน้ำตาไหลพราก ทว่าตงฟางเงินหา กลับคำรามด้วยความเดือดดาล “ไม่ต้อง!”

พลังกดดันที่หนานกงหลิววินจงใจปล่อยออกมาเมื่อครู่ปะทะเข้าไป

ร่างของเขาย่างเต็มกำลัง กระดูกในกายถูกกระทบกระเทือนจนสาหัส ตงฟาง
จึงทราบดีว่าหากเขาขยับเขยื้อนร่างกายแม้แต่นิด กระดูกทั่วร่างก็จะแตก
เหลวไปทันที!

“รีบแจ้งเข้าเจียงเร็ว!”

หลังจากจอมพลผู้ส่งกองกำลังยอดเยี่ยมไปเป็นกองหนุนให้ผู้เสียหู่
เขาก็มีได้สนใจสถานการณ์ฝั่งบุตรชายอีก เพราะยามนี้ความสนใจทั้งหมด
พุ่งเป้าไปที่จักรพรรดิमार ซึ่งเวลานี้ถูกกักตัวอยู่ในภูเขามิหมะและถูกอสูรมิหมะ
ปั่นหัวเล่นงานอย่างหนัก จอมพลผู้รับรู้เหตุการณ์มาก่อนหน้าแล้ว และเขาก็
กำลังกังวลใจอย่างมาก กำลังพลที่ส่งไปได้ก็ส่งไปหมดแล้ว แต่อสูรมิหมะใน
ภูเขามิหมะตอนนี้มีพลังยุทธ์ระดับเซียน ใครเล่าจะต้านรับมันไหว...

ขณะที่จอมพลผู้หนึ่งกำลังลี้ภัยอยู่ในถ้ำประชุมอยู่นั้น

“เรียนท่านจอมพลผู้ เจ้าเจียงกลับมาแล้วขอรับ!”

คนในถ้ำประชุมยังไม่ทันได้สติคืนมา ผู้เสียหู่ก็ก้าวปราดๆ เข้ามาแล้ว
โผกอดขาของจอมพลผู้เอาไว้ “ท่านพ่อ! ท่านพ่อ ช่วยด้วยขอรับ ท่านช่วย
ล้างแค้นให้ลูกด้วย!”

เหล่าแม่ทัพนายกองพากันเผยสีหน้าพิลึกพิลั่นออกมา...

‘คุณชายน้อยที่มีนิสัยไม่ต่างจากเด็กเล็กผู้นี้ หากมิได้มีบิดาเป็นถึงท่าน
จอมพล มีหรือที่เขาจะขึ้นนั่งตำแหน่งเจ้าเจียง?’

พอมองเจ้าเจียงหนุ่มร่าให้คร่ำครวญฟ้องบิดาของตนแล้ว นึกไปถึง
หนานกงเจ้าเจียงแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกร... สีหน้าของทุกคนก็ยิ่งย่ำแย่ลงกว่า
เดิม

เจ้าเจียงดินแดนแห่งจิตแฝงตัวเข้ามาในแดนमारเพียงลำพัง เล่นงาน
จักรพรรดิमारของพวกเขางจนติดกับอยู่ในภูเขามิหมะ ซ้ำภายใต้สถานการณ์
วิกฤติแสนสาหัสก็ยิ่งเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไปที่ระดับเซียนชั้นกลางได้ เอาชนะ
ปรมาจารย์ผู้จ้าวได้ทั้งที่อยู่ในสภาวะอ่อนกำลัง ทำให้กองกำลังแดนमारนับร้อย

ต้องสูญเสีย... ดูเจ้าเจียงแดนศัตรูแล้วมาดูเจ้าเจียงแดนมารของพวกเขาเถิด...

จอมพลผู้กับเหล่าแม่ทัพนายกองรู้เพียงผลของเหตุการณ์ ทว่าเวลานี้พวกเขากำลังฟังรายละเอียดที่บอกเล่าออกมาจากปากของผู้เสียหู่

หลังจากได้ฟังรายละเอียด พวกเขาก็ยิ่งกลัดกลุ้มใจกว่าเดิม... เดิมคิดว่าจะอย่างน้อยสองฝ่ายก็น่าจะปะทะฝีมือกันอย่างดุเดือด ปรากฏว่าจนกระทั่งหนานกงหลิววินคว้าชัยมาได้แล้ว เจ้าเจียงของพวกเขาก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าศัตรูลงมืออย่างไร...

“ท่านพ่อ! ท่านต้องสังหารหนานกงหลิววินให้ได้นะขอรับ มีศัตรูตัวฉกาจเช่นนี้ ลูกคงไม่อาจปิดเปลือกตาหลับได้แน่!” ผู้เสียหู่ตะโกนออกมาอย่างตื่นตัว

ผู้จื่อหู่เฉลียวฉลาด ทั้งยังมีบุคลิกทรงอำนาจ ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ก้าวขึ้นมาถึงตำแหน่งจอมพลใหญ่แห่งแดนมารได้ เมื่อเผชิญหน้ากับบุตรชายที่หนีตายมาเพราะกองกำลังแตกพ่าย เขาก็นิ่งหน้า รังสีอันน่าเกรงขามแผ่ซ่านออกมาแม้ไม่ได้เผยสีหน้าขุ่นซึ่ง

“เจ้าลูกอกตัญญู! กองกำลังหน่วยพยัคฆ์ซาดหนึ่งร้อยนายต้องดับสิ้นไปเพราะน้ำมือของเจ้า ประมาจารย์จื่อจี้ก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เจ้ายังไม่จจะรับผิดชอบอีกหรือ!”

“ท่านพ่อ!” ผู้เสียหู่มองบิดาอย่างไม่อยากจะเชื่อ เมื่อก่อนบิดาโอนอ่อนผ่อนปรนให้เขามาตลอด จะเคร่งครัดเอาจริงเอาจังกับพี่ชายของเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น ผู้เสียหู่หารู้ไม่ว่านับแต่ผู้ดำหู่ถูกหนานกงเฉินอวี๋สังหาร เขาจึงต้องเป็นทนายทผู้สืบทอดตำแหน่งทหารของผู้จื่อหู่ เวลานี้บิดาจึงเข้มงวดกวดขันเขาไม่ต่างจากที่เคยปฏิบัติกับพี่ชาย

“ไล่หัวไป! ไปรับโทษโทยหนึ่งร้อยไม้!” ผู้จื่อหู่ตวาดก้อง

ผู้ลั่วที่ยืนเยื้องไปทางด้านหลังผู้เสียหู่พยายามทำตัวให้เป็นอากาศาตุมากที่สุด

‘อย่าสนใจซ้ำ... มองข้ามซ้ำไป...’ ผู้ลั่วพึมพำอยู่ในใจ

ชูลั้วมิได้กลัวความเจ็บ แต่ปัญหาก็คือนางปลอมตัวเป็นฉีหลิน ไม่ใช่ฉีหลินตัวจริง แม้จะใช้วิชา จำแลงกาย แต่ถ้าต้องถูกลอกคราบและลงโทษโดยด้วยไม้พลองกองทัพบก ความลับเรื่องราวจำแลงอาจจะหลุดพิรุณออกมาได้ทุกเมื่อ...

ชูลั้วอยากกลายเป็นอากาศธาตุไปเสียเดี๋ยวนี้ แต่เหมือนสวรรค์จะไม่เป็นใจ เมื่อนายกองรายหนึ่งหรีตามองนางพลางเปรยถาม

“เอ เจ้าหนุ่มผู้นี้เป็นใครกัน ไม่คุ้นหน้าคุ้นตาเอาเสียเลย”

จอมพลผู้ซึ่งเตรียมจะสะบัดแขนเสื้อผละไปหยุดฝีเท้าลงทันทีที่ได้ยินก่อนจะเบนสายตามาจับจ้องที่ชูลั้วซึ่งอยู่ข้างผู้เสียหู่

“เจ้า... เยกหน้าขึ้นมา!” ปลายเส้นในมือผู้จ้องหู่ชี้ไปที่ชูลั้ว

ชูลั้วหัวใจกระตุกดูบ ได้แต่ร้องในใจว่า ‘แยะแล้ว’ ขณะที่นางกระลับกระส่ายในใจอยู่นั้น สายตาของทุกคนก็จับจ้องมาที่นาง

“เขาเป็นใคร” จอมพลผู้มองชายหนุ่มแปลกหน้า ก่อนหันไปตวัดมองผู้เสียหู่ด้วยสายตาคลุมปลาน

อุปนิสัยเดิมของผู้เสียหู่มิใช่คนโหดชั่ว เขายังสำนึกมาตลอดว่าตนเอาชีวิตรอดในเส้นทางที่ผ่านมาได้ก็เพราะชูลั้ว ด้วยเหตุนี้ผู้เสียหู่จึงรีบเอ่ย “ท่านพ่อ เขาคือฉีหลิน เขาช่วยชีวิตข้าเอาไว้หลายครั้งหลายครา หากไม่ใช่เพราะเขา ป่านนี้ข้าคงตายระหว่างทางไปนานแล้ว ท่านพ่อ หากท่านจะลงโทษก็ลงโทษข้าคนเดียวเถิด”

ชูลั้วน้ำตาตกในเงียบๆ... ‘เซ้าเจี้ยง เจ้าไม่ขอร้องยังไม่เท่าไร พ่อเจ้าขอร้อง ครานี้คงไม่พ้นถูกโยนแน่!’

เป็นไปตามคาด จอมพลผู้แค้นหัวเราะ “ในเมื่อจงรักภักดีต่อเจ้าถึงเพียงนี้ ถ้าเช่นนั้นก็รับโทษเป็นเพื่อนเจ้าหนึ่งร้อยไม้แล้วกัน!” พุดจบเขาก็เดินจากไป

“ท่านพ่อ! ท่านจะไร้เหตุผลเช่นนี้ไม่ได้นะขอรับ หากท่านเป็นเช่นนี้ ต่อไปใครยังจะเคารพเชื่อฟังท่านอยู่อีกเล่า ท่านพ่อ! หากท่านไม่ละเว้นเขา ข้าจะ

ขอรับโทษโหมยหนึ่งร้อยไม้แทนเขาเอง!” ผู้เลี้ยวหัวเอยด้วยความซุนเคื่อง

ใครจะคิดว่าจอมพลผู้หาได้สนใจคำพูดของบุตรชายเลยแม้แต่นิด เขา
แค่สงสัยเย็น “หากเจ้ารับโทษแทนเขาจริงๆ ข้าจะมองเจ้าในมุมใหม่!”

ไม่นานทหารทำทางดุนสิ้นายก็ก้าวเข้าประตูมา

ผู้เลี้ยวหัวเห็นผู้ที่เข้ามาก็หัวเราะเยือก “ข้าจะรับโทษโหมยหนึ่งร้อยไม้แทน
ฉิหลินเอง ข้าเป็นคนพูดจริงทำจริง พูดคำไหนคำนั้น! หนึ่งวาจาหลุดจากปาก
สี่ขาหายากทวงคืน!” เอยจบผู้เลี้ยวหัวก็ปรายตามองหัวหน้าองครักษ์ด้วยสีหน้า
เยอหยิ่ง

ผู้เลี้ยวหัวรู้ว่าหัวหน้าองครักษ์ผู้นี้มิใช่หัวหน้าองครักษ์สามัญธรรมดา
ทั่วไป นอกจากอีกฝ่ายจะเป็นองครักษ์ประจำตัวบิดาแล้ว หลายครั้งที่บิดามี
ปัญหาใดก็จะขอความเห็นจากองครักษ์ห้วงเสมอ เห็นได้ชัดว่าองครักษ์ห้วง
ยังมีสถานะเป็นที่ปรึกษาทางทหารของบิดาอีกด้วย

ฉะนั้นครั้งนี้ผู้เลี้ยวหัวตัดสินใจแล้วว่าจะทำให้คนเหล่านั้นเปลี่ยนความ
คิดที่มีต่อเขา

หลังจากถูกโหมยจนสลบ ผู้เลี้ยวหัวก็ถูกหามกลับไปที่เรือนของตนเอง

เมืองชายแดนแห่งนี้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของคนสกุลผู้ เพราะ
เหตุนี้จวนจอมพลจึงกว้างใหญ่ไพศาล เรือนพักของผู้เลี้ยวหัวตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก
เฉียงใต้ ครอบครองพื้นที่หนึ่งในสี่ มีระเบียบเก่าโคงโอบล้อมรอบด้าน
กำแพงงา ศาลาเคียงน้ำ ตกแต่งประดับประดาอย่างงดงาม ทั้งวิจิตรและ
โอ่อ่า

เนื่องจากก่อนหน้านี้ผู้เลี้ยวหัวทำซบไว้แล้วทำให้ฉิหลินเป็นคนคอย
ปรนนิบัติดูแลเขา ซูลัวจึงได้เข้าไปรับใช้ผู้เลี้ยวหัวถึงในห้องพักส่วนตัว

ซูลัวล้งเกดไปรอบๆ ก่อนพบว่าตอนที่ผู้เลี้ยวหัวถูกหามเข้ามาในสภาพ
เลือดท่วมกาย บรรดาสาวใช้ต่างก็หวาดกลัวจนตัวสั่นงันงก พวกนั้นคุกเข่าไม่
กล้าขยับเขยื้อน เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้ผู้เลี้ยวหัวคงร้ายกาจไม่น้อย ซูลัวจึงต้อง
รับหน้าที่เป็นพ่อบ้านประจำเรือน แล้วถ่ายทอดคำสั่งออกไปทีละเรื่อง

กระทั่งองค์กรักหวั่ง... หัวหน้าน้ององค์กรักประจำตัวจอมพลผู้แะมาเยือน พอเห็นชูล่อออกคำสั่งบ่าวไพร่ในเรือนอย่างเป็นขึ้นเป็นตอน และสภาพภายใน เรือนก็เรียบร้อยดี เขาจึงอดพินิจคนผู้นี้ใหม่อีกครั้งไม่ได้

ห้องหนังสือจอมพล

“องค์กรักหวั่ง เสี่ยวหู่รับโทษโบายแทนพลทหารรายนั้นจริงๆ นะหรือ” ผู้จ้อหู่เอ่ยอย่างไม่อยากจะเชื่อ

องค์กรักหวั่งยึดตัวตรง น้ำเสียงยังเยือกเย็นอยู่เช่นเดิม “มิใช่พลทหาร ขอรับ จากที่ตรวจสอบมา เด็กหนุ่มผู้นั้นเอาชนะเขาเสี่ยวได้ จึงได้เลื่อนตำแหน่ง ขึ้นมาแทนที่”

“เจ้าก็รู้ว่าผู้ที่ซ้าสนใจไม่ใช่พลทหารหรือเขาเสี่ยวอะไรทั้งนั้น เสี่ยวหู่... เขาทำจริงหรือ?”

“ขอรับ ท่านจอมพล เขาเจียงรับโทษโบายหนึ่งร้อยไม้แทนฉีหลินจริงๆ”

ผู้จ้อหู่พึมพำกับตัวเอง “เสี่ยวหู่... เขาไม่ใช่คุณชายเจ้าสำราญที่เอาแต่ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวอีกแล้วจริงๆ นะหรือ หรือว่าเขาเติบโตขึ้นแล้ว?”

หากผู้จ้อหู่รู้ว่าเรื่องที่ผู้เสี่ยวหู่รับโทษโบายแทนชูล่อ... อันที่จริงก็เป็น เพราะชูล่อลอบซุกโยความคิบุตรชายของตนลับหลัง ไม่รู้ว่าเขาจะโกรธแค่ไหน จนกระทั่งเลือกออกมาหรือไม่

“ฉีหลินผู้นี้... สืบข้อมูลย้อนไปสิบแปดชั่วโคตร รวมถึงสายสกุลทั้งเก้า ตรวจสอบให้ช้าอย่างละเอียด!” ผู้จ้อหู่เกิดกลางสังหรณ์บางอย่าง เขารู้สึกว่ หน่วยพยัคฆ์ซ้าดหนึ่งร้อยนายมอดม้วยจนสิ้น ทว่าเจ้าหนุ่มฉีหลินผู้นี้กลับ เอาชีวิตรอดปลอดภัยกลับมาได้เพียงคนเดียว เรื่องนี้ออกจะพิลึกพิลั่นอยู่ ลักนิด

“ท่านจอมพล จิงหาเองก็เคยกังวลในเรื่องนี้มาก่อนเช่นกัน เขาถึงขั้น ลงมือตรวจสอบด้วยตนเอง ทว่าบัดนี้ก็ได้ข้อมูลมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ขอรับ” สีหน้าขององค์กรักหวั่งยังคงเรียบเฉยดังเดิม

“ตรวจสอบต่อไป เสาหาข้อมูลทุกด้าน ต้องมีพิรุณด้านใดด้านหนึ่งแน่!” ผู้จู่หูตะโกนเสียงดังโครม

ผู้จู่หูเชื่อมั่นในสัญชาตญาณของตนอย่างมาก และสัญชาตญาณนี้เองที่ช่วยชีวิตเขาไว้หลายครั้งหลายครา นอกจากนี้เจ้าหนุ่มหน้าตาไม่เป็นพิษเป็นภัยผู้นี้ก็ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันตรายบางอย่าง

องค์กรหัวเองก็เชื่อในสัญชาตญาณของผู้จู่หูมาโดยตลอด หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ก็ตาม “หรือว่าจะ...” เขาพูดพลางยกมือขึ้นทำท่าปาดคอ

ผู้จู่หูสับสนปลายคางขณะไตร่ตรอง...

“ตอนนี้ยังสรุปไม่ได้ว่าเรามีปัญหาอะไร หากคนผู้นั้นผิดปกติดังจริง แล้วเป้าหมายของเขายู่ที่ใดกัน” ดวงตาของผู้จู่หูพลันหอบประกาย เขาตะโกนออกมา “เรียกตัวผู้ปรุงโอสถที่รักษาเสี่ยวหู่มาพบข้า!”

ผู้ปรุงโอสถที่รักษาอาการให้ผู้เสี่ยวหู่ก็คือท่านหมอสวิน

ผู้จู่หูถามถึงอาการของผู้เสี่ยวหู่

ท่านหมอสวินตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “เซ้าเจี้ยงบาดเจ็บแค่ภายนอกครับ ดูจากคุณสมบัติทางกายของเซ้าเจี้ยงแล้ว นอนพักรักษาตัวนิ่งๆ อยู่บนเตียงสักสามสี่วันก็ย่อมหายดีเองครับ”

ผู้จู่หูถามอีก “เสี่ยวหู่มีอาการเจ็บป่วยภายในหรือต้องยาพิษบ้างหรือไม่?”

ต้องยาพิษ? ท่านหมอสวินใคร่ครวญแล้วส่ายหน้า ก่อนจะส่ายหน้าอีกครั้ง “ไม่มีครับ ตรวจสอบชีพจรของเซ้าเจี้ยงแล้ว แข็งแรงเป็นปกติดี ดูเหมือนสุขภาพจะดีกว่าเมื่อก่อนด้วยซ้ำ จะต้องยาพิษได้อย่างไรกันครับ ไม่มีครับ ไม่มีจริงๆ”

ผู้จู่หูสับสนสายตากับหัวหน้าองค์กรประจำตัว หรือว่าจะกล่าวหาคนผิด?

หลังจากส่งท่านหมอสวินกลับไป ผู้จู่หูก็สับสนปลายคาง “หรือว่าพวกเรา จะคะเนพลาดไป?”

“ไม่ว่าอย่างไรเวลานี้เช้าเจ็ยงก็เป็นทายาทเพียงคนเดียวของท่าน จะชะล่าใจไม่ได้เด็ดขาด ะยะนี้มีผู้ให้ผู้น้อยไปดูแลเช้าเจ็ยงด้วยตนเอง จะได้จับตาดูจีหลินผู้นั้นด้วย”

ผู้เลี้ยวหู่เพิ่งรับโทษแทนจีหลินหนึ่งร้อยไม้ ถ้ากำจัดอีกฝ่ายลงในตอนนี้ หากมีคนขุดคุ้ยเรื่องนี้ขึ้นมา บรรดานายทหารในกองทัพก็อาจจะเสียขวัญกำลังใจได้

ผู้จื้อหู่ให้ความสำคัญแก่องค์กรหัวผู้นี้เป็นอย่างมาก พอนึกถึงความสามารถของเขา ผู้จื้อหู่ก็พยักหน้า “ได้!”

เวลานี้ผู้ลัวกำลังนั่งเฝ้าค้างอยู่ในห้องพักของผู้เลี้ยวหู่ พลังใช้สมองขบคิดอย่างรวดเร็ว

นางตระหนักได้ชัดเจนถึงความไม่ชอบใจที่จอมพลผู้มีต่อนาง สัมผัสได้ถึงความระแวงเคลงใจขององค์กรหัวที่เกิดขึ้นกับนาง... หนทางที่ดีที่สุด在这段时间ก็คือหนีไปจากจวนจอมทัพเสีย และหาโอกาสใหม่ในภายหลัง

แต่ผู้ลัวไม่ยอมทำตามนั้น ไม่ง่ายเลยกว่าที่นางจะเอาชนะใจผู้เลี้ยวหู่และก้าวเข้ามาในจวนจอมพลอย่างผ่าเผย รวมถึงมีโอกาสเข้าใกล้จอมพลผู้เช่นนี้ได้ นางจะต้องแฝงตัวเข้าไปสำรวจในห้องหนังสือของจอมพลผู้ให้จงได้!

ในตอนนี้อง เลียงหนึ่งก็ตั้งขึ้นด้านนอก

“ท่านหวัง!”

องค์กรหัวหรือที่คนในกองทัพขนานนามว่า ‘ท่านหวัง’ ไม่มีใครรู้ตำแหน่งทางทหารของเขา และก็ไม่มีใครรู้พลังยุทธ์ของเขาเช่นกัน ทว่าทุกคนในจวนจอมทัพต่างรู้ดีว่าท่านหวังคือผู้ที่จอมพลผู้ไว้วางใจมากที่สุด

ท่านหวังมองผู้ลัวแล้วพยักหน้าให้นางเล็กน้อย

ผู้ลัวรีบลุกขึ้นคารวะท่านหวัง ก่อนหน้านี้ผู้ลัวตีสนิทกับบรรดาบ่าวไพร่และสืบรู้เรื่องของท่านหวังผู้นี้มาบ้าง และเพราะรู้ถึงสถานะของอีกฝ่ายนี้เอง นางจึงเบนเป้าหมายมาที่ท่านหวังแทน เดิมยังคิดว่าต้องหาโอกาสเข้าใกล้

ท่านหวังให้ได้ เพื่อที่จะศึกษาเกี่ยวกับกิริยาและรายละเอียดของเขาในทุกอิริยาบถ
ทั้งนี้ก็เพราะเป้าหมายสุดท้ายของนางคือการเข้าไปยังห้องหนังสือของจอมพล
ผู้นั้นเอง

ท่านหวังเรียกสาวใช้กลุ่มหนึ่งเข้ามา กำชับสั่งความพวกนางให้แยกย้าย
กันไปทำหน้าที่ต่างๆ รวมถึงดูแลผู้เสี่ยวหูให้ดี มีเพียง Чуฉั่วเท่านั้นที่ไม่ได้รับ
มอบหมายงานใด หลังจากทุกคนออกไปกันหมดแล้ว ก็ดูเหมือนว่าท่านหวัง
เพิ่งนึกถึง Чуฉั่ว เขาทอดสายตามองนางพลางลุ่มพลายคาง ก่อนจะเอ่ย “เจ้าคอย
ติดตามข้าก็แล้วกัน”

Чуฉั่วลอบคิดในใจว่า ดูที่ท่านหวังคงจะคลางแคลงในตัวนางแล้วเป็นแน่
แต่คิดๆ แล้วก็จริงอยู่ นายทหารมากมายมอดม้วยลง แล้วโดนพลทหารยศ
ต่ำต้อยในสังกัดชิงหัวขังเสี้ยว ถึงได้รอดปลอดภัยกลับมากับผู้เสี่ยวหูเพียง
สองคน

Чуฉั่วไม่คัดค้าน สีหน้าของนางเรียบเฉย ก่อนตอบรับเพียง “ขอรับ”

Чуฉั่วใคร่ครวญในสมองอย่างรวดเร็วว่า นางต้องทำเช่นไรถึงจะกำจัด
ท่านหวังผู้นี้ได้โดยที่ไม่มีใครพบพิรุณ เรื่องนี้ไม่ง่ายเท่าไรนัก...

วันแรก... ยังหาหนทางไม่ได้

วันที่สอง... ยังไร้หนทาง

Чуฉั่วเริ่มร้อนรนขึ้นมาเล็กน้อย เพราะจากข้อมูลที่หนานกงหลิวอวิ้นลอบ
ส่งมาให้นาง ของกำนัลชิ้นใหญ่จากเขาใกล้จะมาถึงแล้ว หากพลาดโอกาสนี้ไป
ถ้าคิดจะเข้าถึงตัวผู้ปรุงโอสถลวี่ก็ว่อย่างผ่าเผยแล้วละก็ เรื่องนั้นก็ยิ่งกว่ายาก
แสนยาก และของกำนัลที่ว่า... ก็จะมาเยือนในวันพรุ่งนี้แล้ว

หรือว่าจะลอบหนีไปเลยดี? ทว่าภายในห้องหนังสือของจอมพลผู้ต้อง
มีของติดอย่างแน่นอน! แม้จะไม่รู้ว่าเป็นสิ่งใด แต่ลางสังหรณ์ของนางบอกว่า
ต้องเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจระคนน่ายินดีเป็นแน่

ยอมแพ้หรือ... ไม่!

Чуฉั่วใคร่ครวญอย่างรวดเร็ว แผนการหนึ่งเริ่มก่อตัวขึ้นในความคิด

นางจ้องดูเสื้อยี่ห้อที่อยู่บนเตียงนอนไม่วางตา น้ำตาเอ่อคลอขอบตา น้ำเสียงยามเอ่ยแผ่วเบา “เข้าเจ๊ียง ท่านช่างน่าสงสารเหลือเกิน... เข้าเจ๊ียง... ผู้น้อยทำผิดต่อท่านเอง... เข้าเจ๊ียง...”

ท่านหวังนินหัวหน้า ก่อนเงยหน้าเหลือบมองซูลัวแวบหนึ่ง

“เข้าเจ๊ียง ฮือๆ ผู้น้อยผิดต่อท่าน ผู้น้อยควรจะรับโทษโดยแทนท่าน... ฮือๆ” เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความเจ็บปวด ความอึดอัด ระคนความ อึดอัดคับข้องใจที่จู่ๆ ก็ตั้งขึ้น ทำให้ท่านหวังเกิดความระแวงขึ้นมาตาม สัญชาตญาณ

ท่านหวังย่นหัวคิ้วพลางซิงตาใส่ซูลัว “หุบปาก!”

น้ำเสียงและคำพูดของซูลัวทำให้เขาคิดถึงเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควรบางอย่าง เพราะเหตุนี้เอง สีหน้าของท่านหวังจึงสับสนและวุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก

ดวงตาของซูลัวแดงก่ำยามมองท่านหวัง “ท่านหวัง ฮือๆ โฉนเข้าเจ๊ียง ถึงโง่เขลาเช่นนี้ขอรับ เพราะอะไรเขาถึงต้องรับโทษโดยแทนข้าด้วย... หากไม่ใช่ เพราะข้า เข้าเจ๊ียงก็คงไม่หมดสติไปนานถึงเพียงนี้ เป็นความผิดของข้าเอง ท่านหวัง ท่านลงโทษข้าเถิดขอรับ!”

ท่านหวังได้ยินวาจาของซูลัวแล้วรู้สึกประหนึ่งถูกอสุนีบาตซัดใส่

เพราะจู่ๆ เขาก็คิดว่าโฉนผู้อยู่สูงชันชื่อเรื่องความเอาแต่ใจและเห็นแก่ผลประโยชน์ของตน ถึงได้ยอมรับโทษโดยแทนผู้อื่น จะว่าถูกข่มขู่หรือ ความผิดก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ ผู้อยู่สูงมีสถานะเป็นถึงเข้าเจ๊ียง บิดาของเขาคือ จอมพลผู้ ใครกันจะกล้าข่มขู่เขา ถ้าเช่นนั้นการที่เขายอมรับโทษโดยแทน ลูกน้องก็ต้องเป็นเพราะมีจุดประสงค์บางอย่าง จุดประสงค์ที่ว่าคืออะไรกัน...

สายตาของท่านหวังพินิจมองชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้า อีกฝ่ายหน้าตา สะอาดเกลี้ยงเกลา ริมฝีปากแดงสดตัดกับไรฟันขาว ดูหนุ่มนิ่มอ่อนหวานอย่าง บอกไม่ถูก... หรือว่า?!

ท่านหวังลุกพรวดขึ้น จากนั้นก็รีบโบกมือไล่บรรดาสาวใช้รอบตัว ประหนึ่งพวกนางเป็นแมลงวันกิมิปาน ก่อนจะปล่อยคลื่นพลังกดดันระลอก

หนึ่งเข้าใส่ซูลัว

“บอกมา! ตกงเกิดอะไรขึ้นกันแน่!” ท่านหวังเดือดดาล

“กะ...เกิดอะไรขึ้น?” ซูลัวทำท่าตกใจ ศีรษะก้มต่ำลงอย่างหวาดหวั่น

ท่านหวังก้าวไปข้างหน้า ก่อนมองซูลัวด้วยสายตาคมปลาบ “เจ้ากับเข้าเจียง... เป็นอะไรกันแน่ พวกเจ้าทั้งสองคน! รีบพูดมา!”

“ไม่ ไม่มีอะไรขอรับ! ข้ากับเข้าเจียงบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้เป็นอะไรกันทั้งนั้นขอรับ!” ซูลัวยืนกรานปฏิเสธ

มือท่านหวังคว้าหมับที่ลำคอของซูลัว ทว่าขณะนั้นเอง ท่านหวังก็สัมผัสได้ถึงอุณหภูมิผิวกายที่ผิดปกติไป ก่อนจะเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา นี่มัน...

สิ่งที่ซูลัวรอคอยก็คือช่วงที่ท่านหวังชะงักงันไปนี่เอง

ค้อนเทพสวรรค์ในมือซูลัวปะทะเข้าใส่ศีรษะของท่านหวังเต็มแรง ค้อนเทพสวรรค์... หนึ่งในอาวุธหเวสสิบสองนักษัตร!

ท่านหวังเบิกตากว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อ เขาจ้องซูลัวเหม็ง ขณะที่ซูลัวซึ่งสบตาของท่านหวังก็อุทานขึ้นในใจว่า “ไม่ได้การแล้ว! ท่านหวังไม่ได้หมดสติทันที และเวลานี้เขารู้แล้วว่านางเป็นไส้ศึก!”

“เจ้า...!” ท่านหวังยังเอ่ยไม่ทันจบ

ซูลัวเตรียมอาวุธไว้ในมือก่อนแล้ว

พลัก!

ในตอนนั้นเอง อาวุธหเวสในมือหญิงสาวก็โจมตีเข้าที่กะโหลกศีรษะของท่านหวัง สถานการณ์ในยามนี้เร่งด่วนกระชั้นชิด หากท่านหวังตอบโต้กลับสำเร็จ นางต้องถูกจับแน่ และหากถูกจับเมื่อใด ก็เหลือเพียงหนทางตายเท่านั้น

พริบตาถัดมา กริชเหยียนหวาก็ปาดเข้าที่ลำคอของท่านหวัง เดิมซูลัวคิดว่ากริชเหยียนหวาจะปลิดชีวิตท่านหวังได้ แต่หญิงสาวก็ต้องพบกับความจริงที่น่าหดหู่ว่า... ระดับพลังยุทธ์ของนางกับอีกฝ่ายแตกต่างกันมากเกินไไป การลงมือในครั้งนี้จึงทิ้งบาดแผลตื้นๆ ไว้ที่ลำคอของเขเท่านั้น

ท่านหวังได้สติคืนมา เขาหัวเราะเยือกอย่างโหดเหี้ยม

กรีซเหยียนหว่าในมือชูลั่วเสือกแทงเข้าไปในโพรงปากที่อ้ากว้างของท่านหวัง ต่อให้เกราะป้องกันตัวภายนอกของท่านหวังจะแข็งแกร่งเพียงใด ทว่าสำหรับลำคอแล้ว... ถึงอย่างไรก็คงไม่แข็งแกร่งไปกว่าเหล็กหรือกระบี่มั่ง ชูลั่วแทงกรีซเหยียนหว่าจนมิดเล่ม เหลือเพียงส่วนด้ามจับเท่านั้นที่ไพล่ออกมา

ดวงตาของท่านหวังเบิกกว้าง เหลือกตามองชูลั่ว เขาไม่คิดเลยจริงๆ ว่า... ตนซึ่งสุขุมรอบคอบมาโดยตลอด สุดท้ายกลับต้องมามอดม้วยลงด้วยน้ำมือทหารชั้นล่างรายนี้!

“ท่านหวัง...”

เสียงฝ่ามือสัมผัสสัสลักประตูดังขึ้นจากข้างนอก พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวนี้ หัวใจของชูลั่วก็กระตุก

ชูลั่วปลอมเสียงเป็นเสียงของผุ่เสี่ยวหู่ “เรียกหาอะไรกัน เรียกหาวิญญาณหรือ หรือกลัวว่าข้าจะตายไม่เร็วพอ!”

อ๊ะ? เข้าใจงั้นแล้ว? ข้าฟังจากน้ำเสียงยังเดี๋ยดลไม่น้อย พอคิดถึงน้ำมืออันเหี้ยมโหดของผุ่เสี่ยวหู่แล้ว บรรดาบ่าวรับใช้ก็ไม่กล้าปรักปากเอ่ยคำได้อีก

ด้านนอกเงียบสงบประหนึ่งความตายมาเยือน

ไม่นาน ‘ท่านหวัง’ อีกคนก็ปรากฏตัวขึ้นกลางห้อง

เดิมชูลั่วคิดจะอำพรางศพท่านหวัง จากนั้นค่อยไปพบจอมพลผุ่ แล้วค่อยหาโอกาสลงมือปฏิบัติการสืบค้นในห้องหนังสือของอีกฝ่าย ทว่าเวลานี้เห็นทีว่าจะต้องเก็บกวาดเรื่องนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน

ชูลั่วมองท่านหวังที่อยูบนพื้น ใคร่ครวญอยู่ครู่ก็ลงมือจัดการ

สมกับเป็นวิชา *จำแลงกาย* ชูลั่วใช้เวลาร่วมสิบนาทีก็สามารถเปลี่ยนศพของท่านหวังให้มีใบหน้าอย่างฉีหลินได้ จากนั้นจึงนำเสื้อผ้าของฉีหลินมาสวมให้ท่านหวัง แม้ดูผาดๆ จะเหมือนฉีหลินไม่ผิดเพี้ยน แต่ถ้าตรวจสอบอย่าง

ละเอียดก็จะพบเบาะแสพิรุฑได้

แอ็ดๆ...

ประตูห้องเปิดกว้าง บรรดาสาวใช้และบ่าวไพร่ต่างตัวลั่น ไม่มีใครกล้า
เงยหน้าเลยแม้แต่รายเดียว

ซูลัวยืนอยู่ที่หน้าประตู สายตาปรายผ่านคนเหล่านั้น ก่อนแอ่ด้วย
น้ำเสียงเย็นเยือก “ฉิหลินคิดปองร้ายเซ้าเจียง! ตอนนั้นถูกข้าสังหารไปแล้ว
พวกเจ้าเฝ้าเซ้าเจียงให้ดี ข้าจะไปพบท่านจอมพลก่อน!”

อะไรนะ? ฉิหลินคิดปองร้ายเซ้าเจียง? สวรรค์! เหล่าบ่าวไพร่พากันอก
ลั่นขวัญแขวน โชคดีเหลือเกินที่ท่านหวังยับยั้งไว้ได้ทัน ไม่เช่นนั้นหากเซ้าเจียง
ดับดินไปจริงๆ พวกเขาทั้งหมดก็ต้องลงนรกตามไปด้วย!

แม้ซูลัวจะจำแลงกายเป็นท่านหวัง แต่ถึงกระนั้นก็ได้มีความทรงจำ
ของท่านหวังติดมาด้วย เพราะเหตุนี้ ในใจของนางจึงไม่มีใครสงบเท่าไรนัก

เข้าห้องหนังสือ หาสารลับ จากนั้นก็แฝงตัวเข้าไปใกล้ผู้ปรังโอสถลวี่ไคว่
ด้วยสถานะของท่านหวัง... นี่คือเส้นทางที่ซูลัววางไว้ ทว่า... เรื่องราวจะดำเนิน
ไปตามที่นางวาดหวังไว้หรือไม่... ก็ยังไม่แน

เรือนตะวันออกอยู่ห่างจากเรือนหลักเป็นระยะทางพอสมควร ตอนที่
นางมาถึง...

“ท่านหวังกลับมาแล้ว!” ผู้ที่เข้ามาต้อนรับก็คือพ่อบ้านเลียวประจำเรือน
หลัก

พ่อบ้านเลียวรีบแอ่ต่อ “ท่านจอมพลอยู่ในห้องหนังสือขอรับ อยู่มา
ตลอดทั้งปาย ท่านหวังมีธุระหรือขอรับ เชิญด้านในเถิด”

ห้องหนังสือ... ซูลัวนึกทบทวนภาพแผนผังเรือนหลักที่เห็นจากห้องพัก
ของผู้เสียวหูขึ้นมาอีกครั้ง ไม่นานนางก็ก้าวมาหยุดหน้าประตูซึ่งเป็นที่หมาย
ก๊อๆ...

เสียงเคาะประตูดังขึ้นหน้าห้องหนังสือ ไม่รอให้จอมพลผู้แอ่ปาก
อนุญาต ซูลัวก็ผลักบานประตูเข้าไปเสียก่อน

ชูลั่วงยหน้าขึ้นพลางกวาดตามอง บานหน้าต่างเปิดกว้าง ทว่ามีได้จุด
ตะเกียง แสงด้านนอกสาดส่องมาไม่ถึง ภายในห้องจึงค่อนข้างมืดสลัว

หลังจากเดินผ่านชั้นหนังสือที่ตั้งวางเรียงราย ชูลั่วงก็มาหยุดลงเบื้องหน้า
โต๊ะไม้จื่อถ่าน ผู้ที่นั่งอยู่หลังโต๊ะเป็นชายวัยกลางคนที่มึนคลึกแข็งกร้าวและ
เปี่ยมไปด้วยอำนาจ

ยามนี้จอมพลผู้นั่งเอนกายพิงพนักเก้าอี้ เขาปิดเปลือกตาลง ปากก็เอ่ย
ถาม “เสี่ยวหูฟั่นแล้ว?”

ชูลั่วงมองท่าทางผ่อนคลายของจอมพลผู้นั่ง ก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ตระหนักรู้ว่าตน
เป็นตัวปลอม โชคดีที่นางตั้งใจเลียนแบบท่าทางและจังหวะก้าวอย่างของท่านหวัง
มาเป็นอย่างดี ไม่เช่นนั้นด้วยความใกล้ชิดระหว่างจอมพลผู้นั่งกับท่านหวัง เกรง
ว่าอีกฝ่ายคงพบพิรุณจากเสียงฝีเท้าแล้วกระมัง

ชูลั่วงส่ายหน้าพลางตอบ “เซ้าเจียงยังไมตื่นชอบรับ”

ตอนที่ชูลั่วงกำลังจะเอ่ยปากว่าฉันทินเป็นไส้ศึก นางก็เห็นจอมพลผู้นั่ง
หรือตามองมา “ยีนึงทำไมกัน มานี่สิ”

หือ? ชูลั่วงฟังน้ำเสียงเผยความสนิทใจของจอมพลผู้นั่ง แล้ววิเคราะห์ความ
หมายที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมา

‘มานี่? เรียกเข้าไปทำอะไรกัน รายงานความคืบหน้าไม่ควรเป็นกิจจะ
ลักษณะหรือไรกัน...’

จอมพลผู้นั่งหน้า นัยน์ตานายประกายบางอย่างที่ชูลั่วงตีความไม่ออก
ก่อนเขาจะเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “มานี่”

“...” ชูลั่วงนิ่งอึ้ง

‘นี่มันสถานการณ์อะไรกัน’

จอมพลผู้นั่งเอนตัวเป็นสัญญาณ “ข้าปวดไหล่หนัก มาเร็วเข้า”

ชูลั่วงตาเป็นประกาย... ท่าทีของจอมพลผู้นั่งมีต่อท่านหวัง ไฉนถึง... ดู
พิลึกพิลั่นนัก

ชูลั่วงเดินไปหยุดด้านหลังจอมพลผู้นั่ง ก่อนยื่นมือสองข้างออกมากดนวด

ไหลของจอมพลชู ล้วงขยับมือ ขณะที่ส่องก็ใคร่ครวญอย่างรวดเร็ว
 ท่านหวังมีรูปโฉมสะอาดสะอ้าน ใบหน้าเกลี้ยงเกลาหน้ามอง
 บ่าวไพร่ในเรือนกล่าวไว้ “หากบอกว่าท่านหวังมีตำแหน่งเป็นหัวหน้า
 องครักษ์ มิสู้บอกว่า เป็นขุนซื้อของจอมพลจะถูกต้องกว่า”

ชูล้วงสายหน้ารัวๆ “ไม่ใช่ ไม่น่าใช่ นางคิดเหลวไหลเลอะเทอะเกินไป
 แล้ว จะมีเรื่องพิลึกกึกกือเช่นนี้ได้อย่างไรกัน...”

ทว่าเพียงจะสลัดความคิดนี้ออกไปจากหัวหมาดๆ ฝ่ามือของจอมพลชู
 กลับทาบทับลงมาบนฝ่ามือของนาง ก่อนหัวเราะในลำคอเมื่อเอ่ยถาม “เหตุใด
 ฝ่ามือของเจ้าถึงได้เย็นช่นนี้เล่า”

“โอหยา ตายแล้ว! ให้ตายเถิด! ที่แท้จอมพลชูก็เป็นพวกชายรักชาย!”

เถ...ถ้าเช่นนั้น... ชูล้วนนึกถึงท่านหวังที่เพิ่งถูกนางสังหารไปหมาดๆ
 หัวใจก็สั่นสะท้านอย่างหนัก นางเป็นคนสังหารบุรุษในดวงใจท่านจอมพล?
 หากจอมพลชูรู้เข้าละก็...

ชูล้วยากจะร่าให้หัวก็ร้องไม่ออก

“อาหารน?” จอมพลชูหันกลับมาแล้วจับมือชูลัวเอาไว้ ทำท่าจะตรวจ
 ชีพจรให้นาง สีหน้าเป็นกังวลอย่างไม่ปิดบังอำพราง

ชูลัวตระหนกอยู่ในใจ แม้ว่านางจะจำแลงกายเป็นท่านหวังได้อย่าง
 แนบเนียน โดยที่จอมพลชูก็ยังไม่ผิตสังเกต แต่ถ้าเขาจับชีพจรนางละก็ ชูลัว
 ตระหนักดีว่าชีพจรของนางไม่เหมือนผู้ใดในใต้หล้านี้!

ชูลัวไม่กล้าคิดไกลไปกว่านั้น นางถอนมือจากฝ่ามือของจอมพลชู แล้ว
 จ้องเขาด้วยสายตาขุ่นเคือง ทว่าในใจของนางยามนี้กลับเต้นรัวตึกๆ

จอมพลชูเห็นสีหน้าเหือดดาลของหวังซูหราน เขาก็เผยแว่วละอายใจ
 ระคนอึดอันออกมา จากนั้นก็เอ่ยอย่างจนปัญญา “อาหารน ตำหูก็ตายไปแล้ว
 เจ้ายังจะแค้นเคืองเขานานเท่าไรกัน”

“นี่มันอะไรกันอีก?” แม้ชูลัวจะยังทำสีหน้าเจ็บแค้น ทว่าต่อมสอดรู้สอด
 เห็นก็กำลังทำงานไม่หยุด

แต่กลับได้ยินจอมพลผุ่ยเอ่ยอย่างจริงจัง “ใครๆ ก็รู้ว่าเจ้าให้ความสำคัญแก่ข้าพเจ้า ทั้งยังเต็มใจสนับสนุนเขา ทว่าตอนที่เขารู้อาชากับเจ้า... เด็กคนนั้นกลับลงมือเล่นงานเจ้า เรื่องนี้...เจ้าจะจำฝังใจไปอีกนานเท่าไรเล่า”

ซู่วักระจ่างแจ้งในทันใด รู้แล้ว เข้าใจแล้ว! ตอนนี่เรื่องที่นางมั่นใจได้ก็คือ นางไม่ได้คิดเหลวไหลละอะไรมากไปเอง แต่จอมพลผุ่ยกับท่านหวังเป็นคู่ชากันจริงๆ นอกจากนี้ก็ยังรู้อีกว่าผู้ต่ำหู่เป็นคนทำร้ายท่านหวังจนบาดเจ็บ เพราะก่อนหน้านี้ตอนที่ประมือกับท่านหวัง นางสัมผัสได้ถึงพลังแปลกประหลาดระลอกหนึ่งภายในกายอีกฝ่าย ดูเหมือนว่าพลังระลอกนั้นเองที่ทำให้ท่านหวังไม่สามารถสำแดงพลังยุทธ์ออกมาได้เต็มที่ นางจึงมีจังหวะเล่นงานเขาได้นั่นเอง

“อาหาราน!” จอมพลผุ่ยคว้ามือซู่วั่วไว้

ซู่วั่วร้องขอความช่วยเหลือในใจ ‘ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร ข้าก็แค่คิดจะปลอมตัวเป็นหัวหน้าองค์กรก๊อช คนสนิทข้างกายจอมพลผุ่ยก็เท่านั้น ไฉนถึงกลับกลายเป็นว่า...’

ซู่วั่วสะบัดมือจอมพลผุ่ยออกมา “อย่าแตะต้องข้า!”

จอมพลผุ่ยมองซู่วั่วด้วยสีหน้าละอายใจ “เจ้า...”

“ระหว่างเราสองคนไม่มีวันลงเอยกันด้วยดี ข้าไม่อยากหลบๆ ซ่อนๆ ต่อไปอีกแล้ว ไม่อยากให้ใครชี้นิ้วกลับหลัง ท่านปล่อยข้าไปเถิด!” ซู่วั่วตะเบ็งเสียงใส่จอมพลผุ่ย

จอมพลผุ่ยลุกขึ้นจากเก้าอี้ “อาหาราน จะให้ข้าปล่อยเจ้าไป... ชาตินี้ไม่มีวันเสียหอก!”

จอมพลผุ่ยตั้งท่าจะสวมกอดซู่วั่วจากด้านหลัง ทว่ากลับถูกซู่วั่วผลักออก “อย่าเข้ามาใกล้ข้า!”

“ได้ๆ ไม่เข้าใกล้เจ้า อาหาราน อย่าเพิ่งโกรธ พวกเรามาสนทนากันดีๆ ได้หรือไม่” จอมพลผุ่ยเดินไปนั่งลงบนตั่งบุพผานุ่มแล้วตบลงบนที่วางข้างกาย “นั่งสนทนากันก่อนดีหรือไม่”

“นั่งสนทนากัน?” ชูลัวไม่อยากจะเชื่อเท่าไรนัก

จอมพลผู้ยิ้มเฟื่อน “นั่งสนทนากันเท่านั้น มาเถิด”

จอมพลผู้ร่ำพรณความสั้มพันธ์ของพวกเขาสองคนในช่วงเวลาที่ผ่านมา ก่อนที่ชูลัวจะเริ่มเบี่ยงประเด็นมายังข่าวกรองในกองทัพ

จอมพลผู้รู้เลยสัณนิตว่าผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้าคือไส้ศึกดินแดนแห่งจิตเขาเอ่ยด้วยความภูมิใจ “หนานกงหลิววินช่วยเหลือนานกงเซินอวีไปได้หึๆ พวกมันคิดว่ากลับไปแล้วจะรอดหรือไร น่าขันชะมัด!”

ชูลัวแค้นเสียงฮึในลำคอ “นั่นคือนานกงหลิววินนะ มีเขาอยู่ จะมีอะไรยากกันเล่า!”

พอเห็นอาหารานของเขาออกปากชื่นชมบุรุษอื่น จอมพลผู้ก็ไม่พอใจขึ้นมา เห็นได้ชัดว่ากลวิธียั่วยุของชูลัวเล่นงานจอมพลผู้ได้อยู่หมัด จอมพลผู้หรือจะยอมให้คนรักของตนปราชญ์แคลนเช่นนี้...

ในตอนนั้นเอง จอมพลผู้ก็หยิบสารฉบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ แล้วโบกตรงหน้าชูลัว “ดูว่านี่คือสิ่งใด”

ชูลัวรับสารมา ตอนที่กวาดตาดู สีหน้าของนางก็... พิลิกพิลันนั!

เพราะสารนี้คือ...

จอมพลผู้หัวเราะร่าก่อนเอ่ย “เห็นแล้วกระมัง? นี่คือนสารจากฉิวกงงที่ส่งมาจากดินแดนแห่งจิต เวลานี้ฉิวกงงผู้นี้คือแม่ทัพตรวจการประจำชายแดนดินแดนแห่งจิต ควบคุมดูแลกองกำลังทหารกว่าห้าแสนนายเสียวนา”

เพราะเหตุใดชูลัวถึงได้ทำสีหน้าพิลิกนั การที่นางปลอมตัวเป็นท่านหวังก็หมายจะเข้าใกล้จอมพลผู้ และหาโอกาสล้วงความลับ หากหลักฐานว่ากองทัพแดนมารสมคบคิดกับคนดินแดนแห่งจิตอยู่อย่างไรรเล่า!

ก่อนหน้านี้ชูลัวรู้มาจากปากของกองรบหนานกงเซินอวี ถึงความเปลี่ยนแปลงในกองทัพชายแดนฟากดินแดนแห่งจิต รู้ถึงเจตนาภณณ์ของจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตที่ต้องการจะยึดอำนาจทางทหารของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร ด้วยเหตุนี้จึงส่งแม่ทัพใหญ่หนึ่งนายกับแม่ทัพตรวจการมารักษาการ

ชั่วคราว และแม่ทัพตรวจการผู้นั้นก็มิเห็นว่าฉิบหายงั้นเอง

เดิมชูล่วงกลัดกลุ้มใจไม่น้อยว่า หลังจากเข้ามาที่ห้องหนังสือของจอมพลได้แล้ว นางต้องทำอะไรถึงจะหาจดหมายลับได้ ทว่าตอนนี้...หลักฐานกลับถูกส่งมาถึงมือของนางง่าย ๆ แบบนี้?

ชูล่วงยืนตีปริดาอยู่ในใจ

จอมพลผู้เห็นองค์การหัวหงกแสดงสีหน้าสนอกสนใจออกมา ก็รีบเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงภูมิใจทันที “เจ้าอย่าเห็นว่าหนานกงหลิววันผู้ั้นเฉลียวฉลาดและมากพรสวรรค์ รอให้เขาช่วยเหลือหนานกงเฉินอวีกลับไปได้เมื่อไร สิ่งที่เราอยู่ก็คือราชโองการประหารหนานกงเฉินอวี ฮ่าๆ!”

ชูล่วงพยักหน้า หากสารฉบับนี้ไม่ตกมาถึงมือนาง ต่อให้กองรบของหนานกงเฉินอวีเอาชีวิตรอดกลับไปยังดินแดนแห่งจิตได้ แต่พวกเขาก็ต้องตายอยู่ดี เพราะฉิบหายงั้นเตรียมป้ายความผิดฐาน ‘ทรยศขายชาติ’ ไว้รอพวกเขาอยู่แล้ว!

ลอบสังหารนายทหารแดนมาร จงเจียงหนึ่งราย เช่าเจียงสามราย รวมไปถึงนายทหารยศสูงนับไม่ถ้วน เสียสละเลือดเนื้อของพี่น้องไปมากมาย กลายเป็นแลกมาด้วยความผิดฐาน ‘ทรยศขายชาติ’ หากหนานกงเฉินอวีรู้เรื่องนี้ ไม่รู้ว่าจะเดือดดาลจนกระอักเลือดและวิญญาณหลุดลอยไปหรือไม่

ชูล่วงสะกดกลั้นอารมณ์ในอกเอาไว้ สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือ ทำอะไรถึงจะเก็บหลักฐานนี้เอาไว้ได้ นางกวาดตาอ่านเนื้อความในสารอย่างเนิบนาบ จากนั้นก็พับกระดาษเป็นทบแล้วเก็บเข้าในแขนเสื้อของตน

จอมพลผู้มองท่าทางของท่านหวังด้วยสายตาสงัดขึ้น

“อาหาราน?” เขาเพียงแต่จะให้อีกฝ่ายอ่านสารฉบับนั้นก็เท่านั้นเอง

ชูล่วงเหลือบมองจอมพลผู้แวบหนึ่ง “ลายอักษรของฉิบหายงั้นเขียนได้ไม่เลวเลยทีเดียว”

จอมพลผู้ไม่ใคร่เข้าใจนัก

ชูล่วงเอ่ยต่อ “ใช้เป็นแบบคัดได้พอดี หรือไม่หรือ ท่านคัดค้าน?”

ยามที่ท่านหวังเชิดกางขึ้นแล้วปรายตามองจอมพลผุอย่างเยื่อหยิ่ง จอมพลผุหรือจะเอ่ยวาจาปฏิเสธได้ เขาเอ่ยกลับหัวเราะ “อาหารานพูดได้ ถูกต้องแล้ว ใช้เป็นแบบคัดได้เหมาะทีเดียว อาหารานพอใจดีแล้ว”

จอมพลผุเอ่ยพลาขยับเข้ามาใกล้ซูลัว...

ซูลัวนึกสะอิดสะเอียนอยู่ในใจ นางมิใช่ท่านหวังตัวจริง แต่ดูเหมือนว่า จอมพลผูกำลังจะคิดไม่เชื่อกับนางแล้ว! พอคิดเช่นนี้ ซูลัวก็นึกถึงเรื่องหนึ่งได้ ดวงตาของนางเป็นประกาย “ท่านจอมพล! ข้าลิมบอกเรื่องหนึ่งแก่ท่าน”

จากนั้นก็ผุดลุกพรวดจนจอมพลผุถึงกับหงายหลังลงไปบนตั่งนุ่ม

“เรื่องอะไร” จอมพลผุหลับท่าย่อยที่กระแทกตั่ง อับอายจนซุ่นซิ่งที่ ตะล่อมอีกฝ่ายไม่สำเร็จ

ซูลัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ฉีหลินที่อยู่ข้างกายเข้าเลี้ยงผู้้นั้น เขาคิด ปองร้ายเข้าเลี้ยง แต่ถูกขำจัดการไปแล้ว”

“ข้าก็คิดว่าเรื่องอะไรเสียอีก เจ้าฉีหลินผู้้นั้นเป็นไส้ศึก นี่เป็นสิ่งที่พวก เรารับรู้อยู่แล้วมิใช่หรือ ก่อนหน้านี้ก็ถกกันไปแล้วว่ายอมสังหารผิดดีกว่า จะปล่อยผ่านไป เวลานั้นมีโอกาสกำจัดเขาแล้ว มีเรื่องอะไรน่าตื่นตระหนกกัน เล่า” จอมพลผุลุกขึ้นแล้วขยับตัวเข้าไปประชิดซูลัว

เดิมจอมพลผูกับท่านหวังนึกกลางแคลงในสถานะของฉีหลินมาก่อน และคิดจะกำจัดเขามานานแล้ว? พอคิดถึงเรื่องนี้ เหงื่อเย็นก็ไหลซึมซมับซูลัว หากนางไม่สังหารท่านหวัง เกรงว่าป่านนี้นางก็คงถูกท่านหวังสังหารไปเสียแล้ว

จอมพลผุทราฐไม่ว่าบุรุษในใจของเขาถูกซูลัวกำจัดไปแล้ว เขายังคง พิมพ่าไม่หยุด “เจ้าฉีหลินผู้้นั้นลงมือกับเลี้ยวหู่จริงๆ หรือ”

ซูลัวพยักหน้า “ใช่ หากมิใช่เพราะพวกเราระแวงระว่างเขาอยู่ก่อนแล้ว ไม่แน่ว่าครั้งนี้เลี้ยวหู่อาจจะ... ถือว่าโชคดีโดยแท้”

จอมพลผุพยักหน้าพร้อมเอ่ย “สังหารแล้วก็แล้วไป ทางด้านเลี้ยวหู่ ต้องให้เจ้าช่วยดูแลมากลัคนิด อาหาราน ลำบากเจ้าแล้ว” ระหว่างที่พูดจอมพล ผุก็รู้สึกง่วงซุ่นซุ่นมานิดๆ เขารั้งซูลัวเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนพลาส่งเสียงคราง

ในลำคอ “อาหาราน มาให้ข้ากอดที่... ลักนิตได้หรือไม่...”

เขาเป็นถึงจอมพลใหญ่ประจำชายแดน ปกครองนายทหารถึงห้าแสน นาย ทว่ายามนี้กลับดูน่าเวทนามารกับเด็กน้อย ชูลัวเห็นแล้วก็แทบจะหลั่งน้ำตา ให้

ไฉนยาสลบถึงยังไม่ออกฤทธิ์อีกหนอ นางแทบจะทนจอมพลคลั่ง กำหนดรายนี้ไม่ไหวอยู่แล้ว ช้ายังมีพลังกำลังมากมายถึงเพียงนี้ ชูลัวไม่มี เรี่ยวแรงต้านทานด้วยซ้ำ

ในตอนที่จอมพลผู้หมายจะเปลี่ยนอารมณ์ชูลัวนั่นเอง หญิงสาวก็พบว่า เรี่ยวแรงของอีกฝ่ายเริ่มจะลดน้อยถอยลง นางจึงผลักเขาออกไปเต็มแรงด้วยความชิงชัง

จอมพลผู้ผู้นำเวทนามาหลงกับตั้งนอน ดวงตาสองข้างสะลึม สะลือ กิ่งหลับกิ่งตื่น ทว่าจับจ้องมาที่ชูลัวอยู่ตลอดเวลา ปากก็ขานเรียก “อาหาราน... อาหาราน... อาหาราน...” เสียงของเขาค่อยๆ แผ่วเบาลง เบาลงเรื่อยๆ สุดท้ายก็เหมือนคนละเมอที่อยู่ในห้องแห่งความฝัน

ชูลัวมองจอมพลผู้ไปเลือกตาปิดสนิท ผ่านลมหายใจสม่ำเสมอออกมาทางจมูก ก่อนจะพรวดพราดใจเหือกใหญ่

สำหรับจอมพลแล้ว ยาสลบทั่วไปทำอะไรเขาไม่ได้ ดังนั้นสิ่งที่หญิงสาวใช้กับเขาก็คือกำยานใบหมื่นเตี้ยเชียงเจ็ดนิ้ว สมุนไพรที่นางเสาะหามาแสนแสน และลงมือปรุงโอสถอย่างพิถีพิถันด้วยตนเอง แต่ถึงกระนั้นนางก็รู้ดีว่าพลังยุทธ์ของจอมพลผู้นี้เกรียงไกรนัก กำยานใบหมื่นเตี้ยเชียงเจ็ดนิ้ว ออกฤทธิ์กับเขาได้ชั่วคราวก็ไม่น่าจะแล้ว พอลคิดเช่นนี้ ชูลัวก็หันกลับมาแล้ว กวาดตามองไปรอบๆ ห้องหนังสืออย่างรวดเร็ว

สารที่ได้มาก่อนหน้าฉบับนั้นใช้สำหรับลงดาบกับแม่ทัพตรวจการได้ แต่ยากจะพลิกผันวิกฤติการณ์หนักหนาสาหัสทั้งหลายทั้งปวงที่เผ่าพันธุ์สูงส่ง มังกรอาจจะต้องเผชิญ ฉะนั้น...

แววดาคมปลานของชูลัวปรายมองไปตามตำแหน่งต่างๆ อย่างว่องไว

ไ่ล่มองไปทีละตารางนิ้ว กระทั่งสุดท้ายจับนึ่งอยู่ที่ภาพวาดแผ่นหนึ่งซึ่งแขวนอยู่บนผนัง

ไ่ไม่แปลกที่จะแขวนภาพวาดเอาไว้ในห้องหนังสือ ทว่าภาพวาดนั้นก็กลับเป็นภาพของมังกรตัวหนึ่ง

มังกรทองคำเทวะ!

หากเป็นภาพวาดอื่น ชูลั้วอาจแยกแยะรายละเอียดไม่ออก ทว่าสำหรับมังกรทองคำเทวะ... นี่มิใช่สายพันธุ์ของมังกรเทพน้อยหรือหกหรือ มังกรเทพน้อยที่เลี้ยงดูพุ่มพักมกับมือตั้งแต่ออกจากไข่ มีหรือที่ชูลั้วจะไม่รู้จัก?

ดังนั้นตอนที่สายตาของชูลั้วไ่ล่มองรายละเอียดบริเวณเกล็ดมังกรในภาพวาด ดวงตาก็พลันหอบประกาย!

ไ่ไม่ถูกต้อง มีเกล็ดเกินมาหนึ่งแผ่น!

มังกรทองคำเทวะไ่ล่ว่าจะอยู่ในช่วงทารก วัยเด็ก หรือช่วงโตเต็มวัย จะมีจำนวนเกล็ดคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าบนแผ่นหลังของมังกรทองคำเทวะตัวนั้นก็กลับมีเกล็ดเกินมาหนึ่งแผ่น ชูลั้วเทียบเกล็ดมังกรบนภาพวาดนั้นกับเกล็ดของมังกรเทพน้อย ไ่ไม่นานก็พบตำแหน่งของเกล็ดที่เกินมา

หากมิใช่เพราะเลี้ยงมังกรเทพน้อยมาตั้งแต่เกิด ต่อให้ชูลั้วจะฉลาดปราดเปรื่องแค่ไหน แต่ก็คงแก้ปริศนานี้ไ่ล่ออกเป็นแน่... เวลานี้ชูลั้วเริ่มจะคิดถึงมังกรเทพน้อยขึ้นมาแล้ว

ตอนที่ปลายนิ้วของชูลั้วเคาะลงไปบนเกล็ดแผ่นนั้นสามครั้ง...

แกรก!

แท่นวางขนาดเล็กก็เคลื่อนตัวออกมาจากชั้นวางหนังสือที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับภาพวาด ด้านบนแท่นหยกขาววางกล่องขนาดเล็กจิ๋ว เห็นได้ชัดว่าเป็นกล่องที่ประดิษฐ์ขึ้นด้วยวัสดุพิเศษ และวิธีการเดียวที่จะเปิดกล่องได้ก็คือต้องใช้ปลายนิ้วมือของจอมพลผู้!

ชูลั้วหยิบกล่องขึ้นมาแล้วสาวเท้ายาวๆ ไปหยุดเบื้องหน้าจอมพลผู้ ก่อนจะคว่ำมือใหญ่ของอีกฝ่ายมาทาบทับลงบนฝากล่องทั้งสองมือ

แกรก!

ฟากล่องเปิดกว้าง และสิ่งที่อยู่ภายในกล่องก็คือสารลับจำนวนหลายฉบับ

ซูลั่วยิบสารออกมาฉบับหนึ่ง เมื่ออ่านแล้วก็พบว่า เป็นลายพระหัตถ์ของจักรพรรดิมาร ดวงตาของนางสาตประกายวาทันที

‘ต้องเก็บกลับไป!’

สารฉบับที่สองบันทึกเนื้อความที่จอมพลผู้ติดต่อกับแม่ทัพใหญ่ในเขตพื้นที่อื่น

สารฉบับที่สามเป็นจดหมายระหว่างจอมพลผู้กับแม่ทัพตรวจการที่มีนามว่าฉิวกงกง

สารฉบับที่สี่...

มีแต่ของดีทั้งนั้น! ซูลั้วกวาดสารที่เก็บอยู่ในกล่องลับทั้งหมดไปไว้ในมิตติดิตตามกายของนาง

เวลานี้ซูลั้วมีทางเลือกอยู่สามทาง...

ทางที่หนึ่ง... จួយโอกาสที่จอมพลผู้หมดสติ ใช้กริชเขี่ยนหาวกำจัดเขาทิ้งเสีย

ทางที่สอง... รีบแผ่นหนีไปตอนที่จอมพลผู้ยังไม่ได้สติคืนมา

ทางที่สาม... แสร้งทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ซูลั้วยังไม่ทันตัดสินใจ เสียงเคาะประตูด้านนอกก็ดังขึ้นเสียก่อน และเสียงนี้เองที่ปลุกให้จอมพลผู้สะดุ้งตื่นขึ้นมา

จอมพลผู้ลืมตาโผล่ ก่อนมองอาหารานซึ่งนอนอยู่ข้างกายที่กำลังลืมนตาขึ้นด้วยความงัวเงีย เขาซึ่งตาโสบานประตูด้วยความไม่พอใจ

“มีเรื่องใด”

“ท่านจอมพล รายงานของฉีหลินถูกส่งมาแล้วขอรับ” น้ำเสียงราบเรียบสงบนิ่งดังขึ้นจากด้านนอก

จอมพลผู้สบตากับซูลั้ว ก่อนพยักหน้า “เข้ามา”

ซูลัารู้สึกโล่งใจเหลือเกิน โชคดี... โชคดีที่นางปลอมตัวเป็นท่านหวัง
ไม่ใช่ฉีหลิน ไม่เช่นนั้นป่านนี้คงต้องหาทางเผ่นหนีไปแล้ว

จอมพลผู้รับรายงานมาจากคนผู้นั้น หลังจากกวาดตาอ่านผาตๆ ก็ส่ง
ให้ซูลัารู้

รายงานบันทึกว่าหลังจากที่ฉีหลินได้เข้ามาอยู่ในหน่วยของจิงหว่า ไม่ว่า
จะเป็นสติปัญญาหรือพลังยุทธ์ก็เปลี่ยนแปลงไปราวกับพลิกฝ่ามือ ประหนึ่ง
เกิดใหม่อย่างไรรออย่างนั้น ข้ายังมีหลักฐานอื่นๆ ที่ช่วยพิสูจน์ยืนยันอีกว่าฉีหลิน
ผู้นี้คือตัวปลอม เขาถูกผู้อื่นสวมรอยมาอย่างแน่อน!

จอมพลผู้เอ่ยชมซูลัารู้ “ดูท่าว่าสายตาของพวกเราจะยังยอดเยี่ยมอยู่
ฮ่าๆ”

ซูลัารู้เอ่ยได้เพียง “ฮ่าๆ ก็จริง”

พอเห็นสายตาคลุมเครือของจอมพลผู้ที่ส่งมาอีกครั้ง ซูลัารู้ก็ใจหายวบ
“เข้าเลี้ยงน่าจะต้องการคนปลอมใจ ข้าขอตัวก่อน” จากนั้นก็กำศีรษะให้
จอมพลแล้วเดินหันหลังจากไป

นางไม่กล้ารั้งรอให้นานกว่านี้ ใครจะรู้ว่าจอมพลอาจคิดอุทริได้ขึ้นมา
อีกก็เป็นได้ ทว่าเรื่องที่ทำให้ซูลัารู้สึกหดหู่อย่างยิ่งก็คือ จอมพลผู้กลับตามติด
นางไม่ห่าง อีกฝ่ายเอ่ยง่ายๆ “ดีเหมือนกัน ข้าจะได้ไปเยี่ยมอาการเสียวหูด้วย
ไปกันเถิด”

พูดจบจอมพลผู้ก็นำทางไปอย่างผึ่งผาย

“...” แล้วซูลัารู้ยังจะพูดอะไรได้อีกเล่า

เรือนตะวันออก บรรดาบ่าวไพร่ต่างคุกเข่าลงกับพื้นด้วยอาการสั่นเทา

จอมพลผู้กวาดตามองพวกเขาเพียงแวบเดียว ก่อนเบนสายตามาจับที่
บุตรชายซึ่งนอนอยู่บนเตียง

บุตรชายที่น่าเวทนาของเขา หายากนักที่จะมีใจรับโทษแทนผู้ได้บังคับ
บัญชาสักครา เดิมหมายจะสยบใจคน เรียกคักต์ศรีกลับคืนมา ทว่า... คนที่

เขายื่นมือเข้าช่วยเหลือนกลับเป็นไส้ศึกไปเสียได้

ระหว่างที่จอมพลผอมมองผู้เลี้ยวหัว เขาเจียงหนุ่มก็สะลึมสะลือตื้นขึ้นมาพอดี ทันทีที่เขาเห็นหน้าจอมพลผอม เจ้าตัวก็ชะงักงันไป

“ทำไมพวกท่านมองข้าด้วยสายตาเช่นนี้ จีฬินอยู่ที่ใด พวกท่านทำอะไรจีฬิน!” ผู้เลี้ยวหัวยิ่งคิดก็ยิ่งร้อนใจ

ตลอดเส้นทางที่ผ่านมา เขากับจีฬินเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาด้วยกันอีกฝ่ายประคับประคองเขาจนกระทั่งผ่านพ้นความยากลำบากมาได้ น้ำใจนี้มีใช้สิ่งที่ทำได้ง่าย ๆ จากที่ใด

จอมพลผอมมองผู้เลี้ยวหัวที่ยามนี้ตื่นตระหนกอย่างหนัก ก็โคลงศีรษะแล้วถอนหายใจออกมา

ท่านหวังมองผู้เลี้ยวหัวด้วยสายตาเวทนา ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ “เขาเจียงหรือเจ้าจะมองไม่ออกจริงๆ?”

“มองอะไรกัน” ผู้เลี้ยวหัวถึงตา

“จีฬินวางแผนหมายจะเล่นงานเจ้า แต่ถูกข้าสังหารไปแล้ว ศพเขาอยู่ตรงนั้น” ท่านหวังชี้ไปยังทิศทางหนึ่ง

ณ ตำแหน่งนั้น ศพหนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ในโลงที่เปิดกว้าง ใบหน้านั้นมองเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นจีฬินนั่นเอง

“พวกท่านสังหารเขา! พวกท่านฉวยโอกาสสังหารเขาตอนที่ข้าหมดสติ!” ผู้เลี้ยวหัวยอมรับโทษโดยแทนจีฬิน ก็เพราะต้องการแสดงให้เห็นทุกคนประจักษ์ชัดถึงความเสียสละของเขา แล้วจีฬินจะตายไปง่ายๆ เช่นนี้ได้ยากี่กัน! เขาก้าวพรุดตรงไปยังโลงศพ แล้วจ้องร่างของจีฬินเขม็ง

เขาลึกแล้วว่าหากผู้เลี้ยวหัวจดจ้องนานเข้าแล้วจะพบพิรุณได้ ด้วยเหตุนี้นางจึงเดินไปประกบข้างผู้เลี้ยวหัว แล้วเอ่ยเสียงเรียบ “จีฬินตัวจริงตายไปนานแล้ว จีฬินผู้นี้เป็นตัวปลอม เขาสมควรตายอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องน่าเสียดาอะไร”

“ท่านโกหก พุดจาเหลวไหลเลอะเทอะ จีฬินช่วยชีวิตข้าเอาไว้ตั้งหลาย

ครั้ง หากไม่ใช่เพราะเขา ข้างหมดลมหายใจลงไปนานแล้ว เขาจะเป็นไส้ศึกไปได้อย่างไรกัน ไม่มีทาง!”

หากฉีหลินเป็นไส้ศึก เช่นนั้นก็เท่ากับเขารับโทษโดยแทนไส้ศึก เช่นนี้ เขามีใช่เจ้าตัวโง่แก้อันดับหนึ่งในใต้หล้าหรือไร

ซูลุ่มองเขาเจียงหนุ่มที่ดูเหมือนคนโกล้งจะเสียสติตรงหน้า ก่อนยื่นรายงานในมือไปตรงหน้าอีกฝ่าย “นี่เป็นรายงานการตรวจสอบประวัติฉีหลิน เขาเจียงดู่เองก็จะมีรู้”

ผู้เสี่ยวหุ่มองรายงานฉบับนั้น ฝ่ามือของเขาสั่นเทาไปหมด ไม่กล้าที่จะเปิดอ่าน ซูลู่จึงเอ่ยออกมาประโยคหนึ่ง “เขาเจียง เรื่องที่ต้องการพิสูจน์ล้วนอยู่ในนี้ทั้งหมด คงไม่ใช่ว่าเขาเจียงไม่กล้าเปิดดูหอกกระมัง?”

“ทำไมข้าต้องไม่กล้าด้วย!” ผู้เสี่ยวหู่เหือดดาล เขาระชากรายงานมาแล้วเปิดอย่างแรงจนเกิดเสียงดังฟื๊ฟฟื๊

หลังจากกวาดตาอ่านราวสิบบรรทัด ผู้เสี่ยวหู่ก็อึ้งงั้น...

“จะ...ฉีหลินเป็นไส้ศึก? ล้อเล่นอะไรกัน พวกท่านกำลังล้อเล่นอะไรอยู่...” ผู้เสี่ยวหู่ล้มหายใจหลังตั้ง เพราะเขาเพิ่งสำเหนียกได้ว่า หากฉีหลินเป็นไส้ศึกจริง ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่หน่วยพยัคฆ์ซาดหนึ่งร้อยนายมอดม้วยลง เรื่องที่ปรมาจารย์อู๋จื่อบาดเจ็บ เรื่องการถูกไล่ล่าสังหารหลังจากนั้น... ก็ล้วนแต่เป็นฝีมือการจัดฉากของฉีหลินทั้งสิ้นอย่างนั้นหรือ

น่ากลัวที่สุด... ที่มากกว่านั้นก็น่าอัปอายขายหน้าเหลือเกิน!

ผู้เสี่ยวหู่เลือกที่จะขายผ้าเอาหน้ารอดด้วยการเป็นลมหมดสติ ในตอนนี้อง เสียงความเคลื่อนไหวก็ดังขึ้นที่หน้าประตู

“รายงานท่านจอมพล ตงฟางเจินหว่าถูกหามกลับมาแล้วขอรับ เวลาที่อยู่ที่นี่ใหญ่ ขอท่านจอมพลออกคำสั่งด้วยขอรับ”

จอมพลผู้ใคร่ครวญ พอคิดว่าตงฟางเจินหว่าเป็นนายทหารที่มีโอกาสได้ประมือกับหนานกงหลิววัน เขาก็พยักหน้ารับ “ห้ามเขามาที่โถงหลัก” เอ่ยจบก็หมุนตัวกลับออกมาจากห้องพักของผู้เสี่ยวหู่

ชูลัวจะหนีรอดเงื้อมมือจากจอมพลผู้พร้อมจะแสดงความรักใคร่กับองค์กรฯประจำตัวตลอดเวลาผู้นี้ได้หรือไม่ ครานี้ก็ขึ้นอยู่กับตงฟางเงินหว่าแล้ว...

โรงหลักจวนแม่ทัพ

ใบหน้าและริมฝีปากของตงฟางเงินหว่าในยามนี้ขาวซีดดุจหิมะ ร่างกายสั่นเทาไม่หยุด ประเดี้ยวกระตุก ประเดี้ยวหดเกร็ง ตุ่มสีแดงผุดขึ้นเต็มหน้าดูน่าสยดสยองอย่างมาก

จอมพลผู้ก้าวถอยหลังสองก้าวในทันที สายตาของเขาคมปลาบปาน กระบี่ “เขาดิดโรคระบาด?”

อาการของตงฟางเงินหว่าคล้ายคลึงกับอาการของหนานกงเซินอวี๋ แต่ปรายตามองก็รู้ว่าอีกฝ่ายติดเชื้อโรคระบาดเข้าแล้ว ชูลัวรู้ในทันทีว่าตงฟางเงินหว่าผู้นี้ก็คือ ‘ของกำนัล’ ที่หนานกงหลิววันส่งมาให้นาง เมื่อได้รับแล้วจะช่วยให้เป็นประโยชน์เช่นไรก็ขึ้นอยู่กับนาง

ชูลัวก้าวไปข้างหน้าแล้วย่อตัวลง ตอนที่กำลังจะจับข้อมือตรวจชีพจรตงฟางเงินหว่า...

“เจ้าจะทำอะไร!” จอมพลผู้ยื่นมือมารั้งชูลัวเอาไว้

“เจ้าคิดจะทำอะไร ตรวจชีพจร? ตรวจมั่วซั่วได้หรือไม่ หากติดเชื้อจากเขาเล่า เจ้าอยากตายถึงเพียงนี้เสียหรือ”

ทางตาของชูลัวเลื่อมมองไปรอบๆ ก่อนพบว่าบรรดาแม่ทัพนายกองในโรงหลักพากันก้มศีรษะงุด อันที่จริงทุกคนคงกระจำแง้งอยู่แก่ใจดีกระมัง? ชูลัวรู้สึกอับอายแทนท่านหวังเสียเหลือเกิน

เมื่อเห็นสภาพของตงฟางเงินหว่าในเวลานี้ และรู้ว่าคงชักความจากอีกฝ่ายไม่ได้แน่ จอมพลผู้จึงเรียกตัวหน่วยพยัคฆ์ฆาตกองกำลังที่ห้ามาสอบถาม หว่าแทนที่จะได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพลังยุทธ์ของหนานกงหลิววัน กลับกลายเป็นว่า...

“หนานกงหลิววินลอยอยู่กลางอากาศ ชายเสื้อปลิวไหว ประหนึ่งเทพเจ้าสูงส่ง ไม่เห็นเขาสำแดงกระบวรท่าใด แต่กลับทำให้พวกเราเหงื่อภาพไหลรินเป็นทาง รู้สึกประหนึ่งหมดลมหายใจไปแล้วขอรับ”

“หนานกงหลิววินน่ากลัวจริงๆ ขอรับ หน่วยแพทย์ศาสตร์ชาติหนึ่งหมื่นนาย ก็ยังไม่ใช้คู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อของเขา”

“หากเปรียบเขาเป็นสัตว์อสูรดุร้าย หน่วยแพทย์ศาสตร์ชาติที่เผชิญหน้ากับเขาก็ไม่ต่างอันใดจากมดปลวกตัวจ้อยขอรับ ท่านจอมพล มิใช่ว่าพวกเราไม่ยอมถนัดรับ แต่พวกเราไร้กำลังจริงๆ นะขอรับ”

“สุดท้ายตงฟางซึ่งเลี้ยวก็หมดสติ ก่อนหน้านั้นหนานกงหลิววินกระชิบความข้างหูเขา บอกให้เขานำมาแจ้งท่านจอมพล”

โชนถึงมีแต่คำเียนยอศัตรูไปได้! ทว่าคำพูดประโยคสุดท้ายก็สะกิดใจจอมพลผู้ขึ้นมา

“นำความมา? เขาสั่งให้ตงฟางเงินหวนำความใดมาแจ้งข้า?” จอมพลผู้ถาม

นายทหารทั้งสี่ส่ายหน้า “ไม่ทราบขอรับ”

จอมพลผู้หน้าทะมึน “อะไรคือไม่ทราบ!”

ทั้งหมดเอ่ยตรงกัน “ตอนนั้นหนานกงหลิววินกระชิบเบาๆ ข้างหูซึ่งเลี้ยวขอรับ ส่วนที่ว่าเขาพูดอะไร พวกเราไม่มีใครได้ยินเลยขอรับ”

หนึ่งในนั้นเสริมขึ้น “ทว่าดูจากท่าทีของหนานกงหลิววิน เหมือนว่าจะสำคัญมากขอรับ”

คำกล่าวนี้เองที่กระตุ้นความสงสัยของจอมพลผู้ขึ้นมา เขาอยากรู้เหลือเกินว่าหนานกงหลิววินฝากความใดมากับตงฟางเงินหวนกันแน่

เดิมทีคิดว่าจะปล่อยให้ตงฟางเงินหวนเผชิญชะตากรรมไปเพียงลำพัง ทว่าคำพูดของหนานกงหลิววินประโยคนั้น... ตกลงว่าเป็นเรื่องใดกัน

จอมพลผู้กัดฟัน ดูที่วาคงไม่รักษาตงฟางเงินหวนไม่ได้แล้ว! เขาถูปลายคางไปมาพลางเอ่ย “ดูอาการแล้วใกล้เคียงกับเชื้อที่ผู้ประจักษ์โอสถลี้วี้ไว้

ปรุง อาการคล้ายกันทีเดียว แต่ดูแล้วไม่น่าจะใช่ อาหาร เจ้าก็รู้ว่าคนแดน
मारไม่มีวันต้องพิษ ตกลงว่ามันคือเชื้อใดกันแน่” จากนั้นก็ออกคำสั่ง “ให้ผู้
ปรุงโอสถลวี่ไกว้มาดูหน่อยก็แล้วกัน”

ชูล้วถาม “ผู้ปรุงโอสถลวี่ไกว้จะมาหรือ” จากนั้นก็เอ่ยล่ำทับ “มิสู้ข้า
นำตัวตงฟางเงินหาไปพบผู้ปรุงโอสถลวี่ไกว้ด้วยตนเองจะดีกว่า ถึงอย่างไร
ก็ต้องให้เกียรติผู้ปรุงโอสถลวี่ไกว้สักนิดกระมัง?”

จอมพลผู้ลงเอยอยู่ครู่ ก่อนกัณฑ์ตดลีนใจ “จะไปก็ได้ แต่ต้องระวังตัว
ให้ดี จะให้เกิดเหตุใดกับเจ้าไม่ได้เป็นอันขาด เข้าใจหรือไม่!”

ชูล้วผงกศีรษะช้าๆ “ข้ายังรักตัวเองอยู่”

เวลานี้หญิงสาวลอบโล่งใจอยู่ลึกๆ โชคดีเหลือเกินที่ท่านหวังมีความ
สัมพันธ์แนบชิดกับจอมพลผู้ เขาถึงได้ยอมมอบอำนาจในมือให้นางง่ายๆ
เช่นนี้

เวลานี้ชูล้วอยู่ห่างจากเป้าหมายที่ตั้งไว้อีกเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น แต่
ยิ่งเข้าใกล้เป้าหมายเท่าไรก็ยิ่งต้องระมัดระวังมากขึ้นเท่านั้น ขณะเดียวกันก็
รู้สึกขยาดเกรงพิษมารปลิดชีพอย่างบอกไม่ถูก เชื่อโรคที่ไม่ติดต่อกันคนแดน
मार แต่สามารถระบาดสู่คนดินแดนแห่งจิตได้

หากเชื้อโรคนี้แพร่เข้าสู่กองทัพดินแดนแห่งจิตเมื่อไร ผลจะนำหวาด
กลัวเพียงใดกัน มินา... ถึงจักรพรรดิमारจะติดกับดักอสูรหิมะอยู่ในภูเขาคิมะ
จอมพลผู้ก็ได้ดูร้อนใจนัก ที่แท้เขาก็มีอาวุธลับเช่นนี้อยู่ในมือตัวเอง